

ဝင်းငြိမ်း

မိမိချည်

အမှတ်တရ

ခါး

ရွှေအမြဲတေဝတ္ထုတို(၆၄)ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ကျွန်တော့်အသက် ၆၀ ပြည့်တဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မေလကစတင်ပြီး အမှတ်တရ အဖြစ် အမှတ်တရရွှေ ၆၀ (၀တ္ထုတို အပုဒ် ၆၀ စုစည်းမှု) ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဒီနှစ်မှာ အမှတ်တရရွှေ ၆၄ (၀တ္ထုတို ၆၄ ပုဒ် စုစည်းမှု) ကို စီစဉ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ၆၀ ကို စီစဉ် စဉ်ကာလကတည်းက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်နှုန်းနဲ့ သာ ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့တာကြောင့် ဒီနှစ်မှာ စာရေးဆရာ ၆၄ ယောက်တို့ ရဲ့ ၀တ္ထုတို ၆၄ ပုဒ်ကို စုစည်းရပါတယ်။ ရွှေအမြုတေထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကာလအတွင်းမှာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို အပုဒ် ၃၀ မက ရေးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ တစ်ပုဒ်ကိုပဲ ရွေးချယ်ဖော်ပြတာကြောင့် ဒီနှစ်ရွေးချယ်မှုက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အထိ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

။

စာမူများကို ပြန်ရွေးရင်း ပြန်ဖတ်မိတဲ့ အခါ တစ်ချိန်တစ်ခါက ရွှေအမြုတေမှာ ကလောင် သွေးခဲ့ကြပေမဲ့ အခုတော့ စာပေနယ်မှာ မလှုပ်ရှားကြတော့တဲ့ ကလောင်များ စွာကို တွေ့ရပါတယ်။ စာရေးကောင်းသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်က နှမြောမိတာ အမှန်ပါပဲ။ အမှတ်တရရွှေ ၆၃ ထွက်ပြီးချိန်မှာ တချို့ကလောင်ဟောင်းများ စာမူပြန်ပို့လာကြတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ လည်း တစ်ချိန်တုန်းက သူတို့ ရေးခဲ့တဲ့ စာတွေဟာ ဒီနေ့ထက်

ထိ မှတ်ကျောက်တင် ခံနိုင်နေဆဲဖြစ်တာကို တွေ့သွားတဲ့ အခါ စာရေး လိုစိတ် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက် လာပြီး ရေးခဲ့ကြဟန် တူပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာမျက်နှာများ ပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွယ်တိမ်မြုပ်နေတဲ့ သူတို့ ကလောင်နာမည်များ ပြန်လည်မြင် တွေ့ရတာဟာ ဝမ်းသာစရာ တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ စာပေလောကဟာ ရသကို အရသာခံနေရမယ့် အချိန်မဟုတ်တော့ဘဲ အိုင်တီခေတ် ဖြစ်တာနဲ့ အညီ သတင်းများကိုသာ ဦးစားပေးနေကြတဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ရသစာပေဟာ ပျောက်ကွယ်လုမတတ် တိမ်ကောလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ အိုင်တီပညာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထွန်းကားပါစေ၊ ရသစာပေကတော့ လုံးဝကွယ် ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရသကို ဖက်တွယ်ထားမယ့်သူတွေ ရှိနေဦးမှာ ပဲ လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ရသစာပေထွန်းကားရေးကို တစ်ဖက်တစ် လမ်းက အထောက်အကူပြုနိုင်ဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရွှေ့အမြဲတေစာပေဆုကို တည်ထောင်ပြီး ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကစလို့ နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရသစာပေအတွက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်ပါ။ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ ကလည်း ရသစာပေများကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ဖန်တီးပေးကြမှ သာလျှင် ရသစာပေဟာ တစ်ခေတ်တစ်ခါကလို အရှိန်အဝါ ကြီးမားလာမှာ ပါ။ ဝမ်းရေးအတွက် တခြား အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းများ နဲ့ လှုပ်ရှားကြရင်း ရသစာပေကို ဆောင်ရွက်ကြမယ် ဆိုရင် မလွဲမသွေ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းတဲ့ ရသစာပေခေတ်ကို တစ်ကျော့တစ်ဖန် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်များ အတွက် သမိုင်းပေးတာဝန်

လို ဖြစ်နေတဲ့ ရသစာပေ ထွန်းကားရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်းကြိုး
ပမ်းပေးကြပါလို့ အလေးအနက် တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

ညပိုင်ရှင် ခက်မာ

အနောက်ဘက်မှာ နေရောင်ခြည်နည်း လာပြီဆိုသည် နှင့်
သက်ပြင်းမောပေါင်း ရာထောင်ချမိနေပြီဖြစ်သည်
ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကလည်း ရင်မဆိုင်လို့ ရသည့်
အရာတွေမှ မဟုတ်တာလေ
မနက်ဘက်လေးနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းရသည့် ဈေးတောင်းကို
ညနေစောင်းတွင် တော့ ပေါ့ပါစေ ဆုတောင်းရသော
သူမဘဝက ဆုကိုပင် မနက်နှင့် ည ခွဲပြီးတောင်းရသည့် အဖြစ်

လူတွေများ လှချည်လား။ အရောင်စုံ အသွေးစုံ အသံစုံ ဟန်စုံ တ
ဟားဟား ရယ်နေသူတွေ၊ စကားဖောင်ဖောင် ပြောနေသူတွေ။ ဟိုတစ်စု
သည် တစ်စု ကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်နေသူတွေ။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြ
ပါလိမ့်။ နားထောင်ကြည့်စမ်း။ သည် မြို့ကလေး၏ ထူးခြားသည့် ပွဲ
တော်တစ်ခုအကြောင်း ပြောနေတာ ဖြစ်သည် ပင်။ အမှောင်သိပ်သည်း

သော ညတစ်ညတွင် မြို့တွင်းသို့ သူခိုးက ဝင်မွေ့မည့် အကြောင်း ကြေညာထား၏။ သည် သူခိုးကို အိမ်ရှင်တွေကလည်း ဖမ်းဆီးပိုင်ခွင့် မရှိ။ အကယ်၍ ဖမ်းဆီးခဲ့လျှင်လည်း ဖမ်းဆီး၍ မရအောင် သူခိုးက လျင်မြန်အစွမ်းထက်သည် တဲ့ ။ ညရောက်သည့် အခါမှာ တော့ အိမ်ရှင်တွေက မအိပ်ရဲပေမဲ့ သူတို့ အိမ်တွေ မီးအမှောင်ချကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြမှာ ပေါ့။ သူခိုးကလည်း အိမ်ကို ဘယ်လောက်လုံအောင်ကာထားပါစေ၊ လက်ညှိုးတစ်ခုဝင်စရာ အပေါက်ကလေး ရှိနေလျှင်ပင် ထိုအိမ်ကို ရအောင်ဖွင့်၍ ဝင်ခိုးမည်။ အဲဒါသည် ည ဖြစ်၏။ သည် အသိုက် အဝန်းမှာ နေလို့ ကတော့ သည် ဓလေ့ထုံးစံကို မလွဲမသွေ ခံစားရမှာ ပဲပေါ့။ ခက်သည် က အိမ်မှာ ရှိတာ စုစုပေါင်းမှ လူနှစ်ယောက်။ ချည့်နဲ့ ပိန်ကပ်စွာ အိပ်ရာနှင့် အဖော်ပြုနေရသော အမေကတော့ သည် ပွဲတော်အကြောင်း သတိပြုနိုင်မည် မဟုတ်။ တဟုတ်ဟုပ်အဆက် မပြတ်ဘဲ ခဏခဏဆိုးတတ်သော အမေချောင်းဆိုးသံအား ကိုရွှေသူခိုးက စောင့်ဆိုင်းမည်တဲ့ လား။ သည် အိမ်ထဲကို သည် လောက် မှောင်သည့် ညမျိုးတွင် လူတစ်ယောက်ဝင်လာမည်ကို သိသိကြီးနှင့် ဘာမှ မသိသော၊ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့သော အမေကို အဖော်ပြု၍ ဘယ်လိုစွမ်းအားနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်လဲလေ။

ညက ချောက်ချားစဖွယ် မည်းမှောင်နေသည် ။ သည် လောက်မှောင်လို့ လည်း သည် လိုညမျိုးကို ရွေးချယ်တာပေါ့လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကျရောက်လာမည့် အချိန်ကာလကို တိတ်ဆိတ်စိုးရွံ့စွာ စောင့်စားရင်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည် ။ ပုရစ် အော်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများကို အားတတ်ဖွယ် ညအဖော်အဖြစ် သဘောထား လျှင်တော့ နေသာမည်ထင်သည် ။ တအင်းအင်း ညည်းညူရင်း အမေ ကိုယ်လှည့်သံ ကြားရ၏။ နှစ်ကာလ အလွန်ကြာမြင့်လှစွာကတည်းက အသုံးပြုခဲ့သော အမေ့ခုတင်

သည် ကိုယ်အလှည့် အစောင်းဖြင့်ပင် တသိမ့်သိမ့်ယမ်း၍ တကျိကျိ မြည်နေပြီ ဖြစ်၏။ အမေများ ချောင်းဆိုးမည်လားဟု နားစိုက်ထောင်သည် ။

အိမ်ရှေ့ဝါးထရံ တံခါးမကို တိုးထိသံကြားလိုက်၏။ အိပ်မပျော်လွန်းလှ၍ လဲလျောင်းနေရာမှ ခေါင်းဆတ်ခနဲအထောင်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ထအထိုင်မိက စက္ကန့်ပိုင်း လောက်သာ ခြားမည်ထင်ရသည် ။ အမေအလန်တကြားမဖြစ်အောင် ခြေဖော့၍ အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီလှမ်းမိ၏ ။ ဘာမှ မမြင်ရသည့် မှောင်ထဲမှာ ပင် တံခါးပေါက်ကို မမှီ တံမသုန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ အနည်းငယ် ကျဲပါးပေါက်ပြုနေသော တံခါးအောက်ခြေ လက်တစ်လျှိုစာ နေရာကလေးမှ လက်တစ်ချောင်းဖြင့် တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်နေလောက် ပြီထင်သည် ။ ဘုရားသိကြားမလို့ သည်လူဟာ အမေ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားအောင် မရမ်းကားပါစေနဲ့ ။

တံခါးပတ္တာသံ "ကျိ"ခနဲကို ကြားလိုက်ရသည် ။ လရောင်မရှိ၊ ကြယ်စဉ်မရှိ၊ မီး မရှိသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ကလေးထဲမှ ပိန်းပိတ်သော အမှောင်ထုအောက်တွင် ထိုလူသားကို မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်အောင် ကြည့်လျှင်တောင်မှ မမြင်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် မျက်စိကို အစွမ်းကုန် ဖိမှတ်၍ နံရံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်သားတည်းနီး ပါးကျအောင် ဖိကပ်ထားမိသည် ။ နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေမည်မှာ မလွဲ။ ကမ္ဘာပျက်သည့် နှယ် ဆူညံနေတာတွေက ရင်ခုန်သံတွေဖြစ်မည်။ ခြေထောက်တွေကလည်း ခွေယိုင်လှုပ်ယမ်း၍ လည်ပင်းကုပ်သားမှ စီးယိုကျလာသည့် ချွေးစေးတွေ၏ အထိအတွေ့က ချောက်ချားဖွယ် ယားယံလှသည် ။ အိမ်ထဲရောက်နေသည့် လူသား ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်လောက်အောင် လွှမ်းမိုးနေသော ထိတ်လန့်မှုကို သတိပြုထိန်းသိမ်း၍ မျက်စိဖွင့်လိုက်သည် ။ အိမ်ထဲမှာ ချိုးချွတ်သံ မကြားရတော့။

အသက်ကို မှန်အောင် ကြိုးစား ရှိုက်သွင်းပြီး အိမ်တံခါးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီးက ဟင်းလင်း ပွင့်နေတာပါလား။ မှောင်ပိတ်နေသည့် ကြားထဲမှ တံခါးပေါက် ပွင့်နေတာမြင်နိုင်လောက်သည့် အလင်းမျှင်မျိုးလေး တွေက အိမ်အပြင်မှ တိုးဝေ့နေသည်။ ။ တော်ပါသေးရဲ့ အမေမနီးလို့။ ။ တစိုးတစေ့ အသံမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်သည့် အိမ်တွင်းအခြေအနေကြောင့် သူခိုး အိမ်ထဲမှာ ရှိမနေတော့တာက သေချာလောက်ပြီ။ ဘာတွေ ယူသွားပြီလဲတော့ မသိပါ။ တကယ်တော့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းပန်းတနည်း ပူဆွေး နှမြောနေရလောက်အောင် အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းကလည်း သည် အိမ်ထဲမှာ ရှိမနေပါ။

အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီပဲလေ။ ထိတ်လန့် ဖိုမောစရာပွဲတော် တစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဆင်နွှဲပြီးဆုံးသွားနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာ က အိမ်ရှေ့တံခါးကိုပိတ်၊ အမေအိပ်ရာကို အနည်းငယ်စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အမေခြေရင်းက အိပ်ရာလေးထဲမှာ ဝင်အိပ်လိုက်ဖို့ ပါပဲ။

တံခါးမက အတန်ငယ်ကျပ်နေ၍ ပိတ်လိုက်လျှင် ပတ္တာသံ တကျစ်ကျစ် ကို ကြားရမည်။ အမေများ နိုးသွားမည်လားဟု အမေအိပ်ရာကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့် လိုက်သည် ။ အမေအိပ်ရာဘေး ပြတင်းတံခါးက ဟင်းလင်းပွင့်လို့ ပါလား။ မျက်လုံးအစုံက အမေခြေရင်းမှ သင်ဖြူးဖျာခင်းထားသည့် အိပ်ရာလေးဆီရောက်သွားပြန်သည်။ ။ အိုး သည် အိပ်ရာခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက် ကလည်း ပွင့်နေတာပါပဲလား။ ဟင် အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်အောက်က တစ်ဖက်ပိတ် တံခါးချပ်ကလေးကလည်း ပွင့်လျက်။ ဘုရားရေ တစ်အိမ်လုံးက တံခါးပေါက်တွေ ဟင်းလင်း ပွင့်လို့ ပါ

လား။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် တံခါး ပေါက်များ တစ်ခုမကျန် ပွင့်နေသည့် အိမ်လေးထဲမှာ ရောဂါရှင် အမေနှင့် အတူမှ လူသားနှစ်ယောက်။ ရှိနေရင်း ဦးခေါင်းက အဆရာထောင် ပိုကြီးလာသည် ထင်ရ၏။ ခုနက စိုးရွံ့မှုထက် မနှိုင်းသာအောင် ပိုကဲလာသော စိုးရွံ့ခြင်းက ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံလာသည် ။ အမေ့ခုတင်ဆီ အခြေမခိုင်စွာ ပြေးသွားရင်း အမေ့ကိုအလန့်တကြား နိုးခေါ်လှုပ်ယမ်း၏။

"အမေ... အမေ"

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် အစွမ်းကုန် တောင်ပံခတ်၍ ပျံသန်းပြေးပြီထင်။ အမေ့ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းအေးစက်စွာ။

"အမယ်လေး"

ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တင်းကျပ်ခြင်းတို့ကို ဖောက်ခွဲ ဟစ်အော်မိ၏။ လူက ပုံလျက်သားလဲကျတော့ ချည့်နဲ့သော အမေ့ခုတင်က ပန်းလျှံစွာ ညည်းတွားသည် ။

"ကျွါ"

သည် အသံကို တကယ်ပဲ ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည် ။ ခြေထောက်အစုံက ခုတင် ခြေရင်းတိုင်ကို ထိလျက်သား။ ခုတင်ပေါ်မှ ခြင်ထောင်က လှုပ်ယမ်းလျက်။ မျက်စိကို သတိထား အားပြု၍ ကြည့်သည် ။

အလို အမေ့ခုတင်ဘေး ပြတင်းက ပွင့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟင် သည် အိပ်ရာခေါင်းရင်း ပြတင်းကလည်း ပိတ်လျက်သား။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို မြင်သာအောင် ကိုယ်ရွှေ့ပြီးအကြည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမက တုတ်တုတ်မလှုပ် ပိတ်လျက်သားပင်။

"အင်း... ဟင်းဟင်း"

အမေ့ညည်းတွားသံနှင့် ကိုယ်အစောင်းကြောင့် ခုတင်လှုပ်သံ ကြားရပြန်သည်။ ။ ဒါဆို အမေကလည်း ခုနတုန်းကလို တောင့်တင်း အေးစက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ဒါဆို ခုန အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိပ်မက်။ အိပ်မက်တွေ။ ဟုတ်ပါရဲ့ အိပ်မက်တွေပါလား။ ကြည့်ပါဦး တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ခုန ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိတဲ့ အတိုင်း ချွေးတွေ နစ်ချွဲစေးထန်းလျက်။ ခုနကလို ရင်ခုန် ထိတ်လန့်မှုမျိုးတွေနှင့် ။ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ တုန်လှုပ်လွန်းလှသည်။ ။ ကိုယ်ခန္ဓာအရွှေ့ကိုပင် တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးမိသည်။ ။ မမြင်ရသော တစ်နေရာရာမှ ဝင်းလက်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းခံရသလိုလို။ သည် အတိုင်းသာဆို အားငယ် မွန်းကျပ်စိတ်နှင့် နာရီပိုင်းအတွင်း လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်သည် လေ။

ဒီလိုဆို သည် အိမ်လေးပေါ်က နောက်ထပ် တစ်ဦးတည်းသော သက်ရှိလူသား ဖြစ်သည့် အမေရှိရာ ခြင်ထောင်ထဲ ပြေးဝင်ခိုလှုံရမည်လား။ ။ အမေ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော ရင်ခွင်က လုံခြုံနွေးထွေးမှုကို ပေးနိုင်မည်လား။ ဒါကလည်း ရူးမိုက်သော အတွေးသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ချောင်းကို တဟုတ်ဟုပ် အဆက်မပြတ်ဆိုး နေသော ပိန်ကပ်ပါးလှသည့် ခန္ဓာနှင့် နာတာရှည်ရောဂါသည် အမေက အငမ်းမရ တောင့်တမိသော လုံခြုံချမ်းမြေ့မှုမျိုးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် မှ ပေးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သည် အချိန်မှာ အမေ့ကိုနှိုး၍ အိပ်မက်အကြောင်း အသိပေး ခိုလှုံဖို့ ထက် စိတ်ကို အတက်နိုင်ဆုံး ငြိမ်အောင်ထိန်းကာ အမေ့နီးမလာခင် ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဖို့ က ပို၍ သင့်လျော်သော အတွေးဖြစ်လိမ့်မည်။ ပင့်သက်အသိမ်းအနုတ်ကို စည်းချက်ညီအောင် ကြိုးစား၏။ စိတ်ကို

လျှော့ထားစမ်း။ ဒါတွေက အိပ်မက်တွေ၊ တကယ်မှ မဟုတ်တာ။ ဘာကြောက်စရာ လိုသလဲ။ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေး စိုးရွံ့နေရတာထက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတာက မနက်ကျရင် အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်အောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ အိပ်စမ်း။ ကြိုးစားပြီး အိပ်စမ်း။

သင်ဖြူးခင်းကြမ်းပေါ် ကျောအချတွင် စိတ်အားကို အစွမ်းကုန်တင်းထားသည့် ကြားမှ မလုံခြုံလှစွာ အားငယ် နာကျင်စိတ်တွေက ဝင်လာသည်။ သည် လိုညမျိုး ကျတော့လည်း အမေနှင့် အတူ မအိပ်မိခြင်းကို နောင်တရချင်သည်။ အမေ့ခုတင်က အကျယ်ကြီးပဲလေ။ အတူအိပ်လို့ ရတာပေါ့။ သူမ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သည် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ အိပ်စက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အဲသည် အချိန် ကတည်းက သည် ခုတင်ဟောင်းကြီးပေါ်မှာ အတူအိပ်ဖို့ အမေက ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့။ ထိုခုတင်ကြီး၏ ခြေရင်း နေရာလွတ်မှာ ခုတင်ကို ကန်လန့်ဖြတ်ဦးတိုက်၍ တစ်ယောက်အိပ် သင်ဖြူးကလေးတစ်ချပ်ဖြင့် အိပ်ရာတစ်ခု ဖန်တီးအိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမေနှင့် အတူ မအိပ်ရသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ နည်းနည်း သိတတ်လာတော့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အိမ်မှာ နှစ်ယောက် ခွဲအိပ်ရခြင်းကို ဆန်းစစ်မိတတ်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ အမေချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးတာတွေ မြင်ရပါများ တော့ အမေ့ထွေးခံထဲက နီရဲရဲ အစက်အပြောက်တွေဟာ သွေးစတွေဖြစ်မှန်း သိလာသည့် အခါမှာ တော့ အမေ့ပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ ကံကြမ္မာပေါ်တွင် ဘဝပေးပေါ်တွင် နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့ရ သည်။ အမေ့ကိုတော့ နားလည်လွန်းလှစွာ သနားကြင်နာခဲ့ရ၏။

"အမေ့ခုတင်မှာ အမေနဲ့ အတူ အိပ်မယ်"

"မအိပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ အမေနဲ့ အတူအိပ်ရင် သမီးပါ ချောင်းတွေ တဟုပ်ဟုပ်ဆိုးပြီး မောလာမှာ ပေါ့"

အမေ့ကို သည် လိုပြောတိုင်း အမေက ထိုစကားနှင့် တုံ့ပြန်နေကျမို့ နောက်ဆို ထိုတုံ့ပြန်စကား မကြားရအောင် အမေ့ကိုလည်း သည် စကားမျိုး မစဖြစ်တော့။ အမေ ချောင်းမပြတ်ဆိုးကာ စက္ကူတစ်ချပ်လို ပါးလျား ချည့်နဲ့ လာသည့် အခါမှာ တော့ အမေ့ကုန်ဈေးတောင်းသည် သူမခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည် ။ ဂေါ်ဖီ၊ တညင်းသီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ဂျူးမြစ်၊ ဖန်ခါးသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် အခြားထွေပြားသော ကုန်စိမ်းပစ္စည်းတွေက သူတို့ အတွက် ထမင်းနှင့် ဆီမစိုသော ဟင်းများကို ဖြစ်စေခဲ့သည် ။ အမေ၏ အဆက်ပြတ်ခဲလာသော ချောင်းအဆိုးကိုလည်း လျက်ဆားထုပ် ကလေးများ ၊ အုပ်ဆေး၊ မန်းဆေးအနည်းငယ်နှင့် တားဆီးနိုင်ခဲ့သည် ။

အမေ ညည်းညူသံကို နားခံခက်လှစွာ နားစွင့်ရင်း အိပ်ခဲ့ရသော သည် လိုည ပေါင်းများစွာက သည် လိုသွေးပျက်ဖွယ် ခြောက်အိပ်မက်တွေနှင့် ရင်းနှီးစေခဲ့သည် ပဲ။ တကယ်တော့ သည် လို အိပ်မက်မျိုးတွေကို ကြောက်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ထိတ်လန့်နေသင့်တော့သည် မဟုတ်။ သည့် ထက် သွေးလန့်ဖွယ် အိပ်မက်မျိုးတွေနှင့် လည်း ညပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လား။

ခိုးကိုးရာမဲ့သည့် မလုံခြုံမှုဒဏ်ကို နာကျင်ခါးသီးစွာ ခံစားရင်း နောက်တစ်နေ့ မနက် ဈေးတောင်းထဲတွင် ကုန်များများ ထည့်ရောင်းနိုင်ဖို့ အတွက် မနက်စောစော ထရန် မျက်စိကိုအတင်းပိတ်၍ ဇွတ်ပျော်အောင် အိပ်ခဲ့ရသည့် ညတွေထဲမှာ ပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရသည် ပင်။ သည် အိပ်ပျက်ညတွေ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ပါးရိုးချိုင့်၊ မျက်တွင်းချောင်ပြီး ထမင်း

ပါ စားမဝင်တော့။ စိုးရိမ် စိတ်မကောင်းဟန် အမေ့စကား တွေကို နားမခံရဲပြန်။

"သမီးလည်း အမေ့ကိုပြုစုရတာနဲ့ ၊ ချက်ပြုတ်ရတာနဲ့ ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဆေးကုဖို့ ရှာဖွေရတာနဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလှတယ်၊ မျက်နှာလေးကို ကျလို့ ၊ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်း စားမဝင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ့သမီးလေး ကံဆိုးလိုက်တာ"

အဲသည် စကားတွေကိုပင် သုံးလေးခါလောက်နားပြီး ပြောရတဲ့ အမေ့ အသံက ဘယ်နေရာမှန်း မရေရာသော ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စူးအောင့်နာကျင်စေခဲ့ သည် ။ သည် လို မိခင်မျိုး၏ သမီးဘဝမှာ ၊ သည် လိုအိမ်မျိုးကို ဦးစီးနေရသည့် ဘဝမှာ ချောက်ချားစရာ၊ သွေးလန့်အိပ်မက် အကြောင်းများကို မည်သို့ တိုင်တည်ဖွင့်အန်မည်နည်း။ မည်သို့ ခိုကိုးချမ်းမြေ့ စေမည်နည်း။

"ညက အိပ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ အမေရယ်၊ တစ်ရေးပဲ၊ အမေနိုးသလားတောင် မကြည့်မိတော့ဘူး၊ ထမင်းလည်း စားလို့ ကောင်းတာ မပြောနဲ့ ၊ မနည်းထယူရ တယ်"

အမေ့ကွယ်ရာမှာ ထမင်းစားပြီး သည် စကားတွေနဲ့ အမေ့ကို ကျေနပ်စေတော့ အသိခက်နက်နဲတဲ့ အမေ့အပြုံးနွမ်းကလည်း ရင်ကို နာကျင်စေပြန်တော့တာပါပဲ။ သည် လိုနဲ့ ပဲ လိမ်လည် လှည့်ဖြားရင်း၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေရင်း၊ နာကျင်လှိုက် မောနေရင်း၊ ပင်ပန်း မွန်းကျပ်နေရင်း နေ့ပေါင်း ညပေါင်းများ စွာကို ကျော်လွှားရှင်သန် ရတော့မည်လားလေ။ လူ့လောကကြီး အဓိပ္ပာယ်သည် ခါးသီးပြင်းရှလွန်းလေစွ။

ကိုယ်တိုင်က ခါးသီးသောရသကို ထွေးမရ၊ အန်မရ မျိုချနေချိန်တွင် အခါကြိုက်သော လူတွေအတွက် ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကြောင်လျှာသီး

တွေ ရအောင်၊ အချဉ် ကြိုက်သောလူတွေအတွက် ရှောက်သီး၊ သံပရာ သီးတွေရအောင်၊ ဆန်နှင့် ဆီအနည်းငယ်ကို နေ့စဉ်ဖူးလုံအောင်၊ အိပ်မက်မှ လွတ်မြောက်ချိန်များ တွင် အချိန်လု လှုပ်ရှား ရမြဲပင်။

နေ့သည် ပင်ပန်းပူလောင်လှပါ၏။ ခေါင်းပေါ်မှ ဈေးခြင်းတောင်းလေးလေ ပင်ပန်းလေ။ သူမတို့ အတွက် လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်လေမို့ သည် ဈေးတောင်း လေးနိုင်အောင်ကိုပင် စဉ်ဆက်မပြတ် ဆုတောင်းနေရတော့၏။

ညရောက်မှာ ကိုတော့ စိုးကြောက်လွန်းလှပါသည် ။ နေ့ခင်းဘက် နေပူပူကျဲကျဲ အောက်မှာ ၊ မီးဖိုဘေးမှာ ၊ အမေနားမှာ ကျသောချွေးတွေထက် ညဘက်တွင် ကျ သောချွေးတွေက ပိုမိုပင်ပန်းမောဟိုက်လွန်းသည် လေ။ နေ့သည် ကျောကွဲမတတ် ပူ၍ လျှာထွက်မတတ် ပင်ပန်းပါစေဘဝအတွက် အသက်သာဆုံး အပန်းဖြေချိန် အဖြစ် အခြေအနေပေးထားသည့် ညကိုတော့ဖြင့် မရောက်စေချင်ပါ။ ညမရှိသည့် ပင်ပန်းလွန်းသော နေ့ပေါင်းများ စွာကိုသာ အံ့ခဲကျော်ဖြတ်၍ ရှင်သန်နေထိုင်ချင်ပါတော့သည် ။

အနောက်ဘက်မှာ နေရောင်ခြည် နည်း လာပြီဆိုသည် နှင့် သက်ပြင်းမောပေါင်း ရာထောင်ချမိနေပြီဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကလည်း ရင်မဆိုင်လို့ ရသည့် အရာတွေမှ မဟုတ်တာလေ။ မနက်ဘက်လေးနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းရသည့် ဈေးတောင်း ကို ညနေစောင်းတွင် တော့ ပေါ့ပါစေ ဆုတောင်းရသော သူမဘဝက ဆုကိုပင် မနက်နှင့် ည ခွဲပြီးတောင်းရသည့် အဖြစ်။

ဈေးတောင်းဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည် ။ အမေအိပ်ရာဆီ စောင်းငုံကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ခွေခွေလေးလှဲနေသော အမေကို မနှောင့်ယှက်ချင်

သောကြောင့် နှုတ်မဆက်ဘဲ မီးဖိုဆောင်ဆီ အလျင်ဝင်၏။ အမေ့ကို နှုတ်ဆက်မိ၍ အမေပြန်ပြော သောစကားများက အမေ့အမောကို ရင်ဆိုင်စေရမှန်း အတွေ့အကြုံအတော်များများ အရ သိထားခဲ့သည် ပဲ။ သည်တော့ ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမှာ က ထမင်းအိုးတည်ဖို့ ဖြစ်သည် ။ အနားယူချိန်ဖြစ်သော ညတွင် ပါ အမော မပြယ်နိုင်သည့် အတွက် အမောပြေခြင်း ဆိုတာကတော့ မလိုအပ်လွန်းသော စကား ဖြစ်ပေတော့သည် ။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှ ဖြစ်ခဲ့သော သားငါး အတိုအစလေးတွေ ကိုလည်း အမေ စားဝင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းရသေးသည် ။ သည် နေ့အတွက်တော့ ဆယ့်ငါးကျပ်သား ရှိသည့် ငါးခုလေးတစ်ကောင် ရခဲ့သည် မို့ အရိုးထွင်ပြီး စင်းကော ကြော်လိုက်သည် ။ ဈေးတောင်းထဲမှ လက်ကျန်ဂေါ်ဖီက ဟင်းခါးတစ်ခွက် ဖြစ် လာပြီး စင်းလုံးချော မကောင်းတော့သော အပုပ်မကင်းသည့် တညင်းသီးသုံးလေးလုံးကို မီးဖုတ်လိုက်တော့ ထမင်းပွဲနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အကောင်းဆုံး တို့ စရာဖြစ်သည် ပေါ့။ အမှောင်ရိပ်စတင်ပြီမို့ ချက်ပြုတ်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သော ထမင်းဟင်းတွေကို ခူးခပ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည် ။ အမေ့ကို ထမင်း ပြင်ကျွေးထားချိန်တွင် ရေချိုးရမည်။ ရေချိုးပြီးချိန်နှင့် အချိန်ညီလောက်ပြီးမည့် အမေ့ထမင်းပွဲကို သိမ်းပြီး သူမ၏ အဖော်မဲ့ ညစာစားပွဲကို ခြောက်ကပ်စွာ ဖန်တီးမည် ။ ထမင်းပွဲကို အစအဆုံးသိမ်းဆည်းအပြီး နောက်တစ်နေ့အတွက် လိုအပ်သမျှကို တွက်ချက် ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ တော့ ညအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အမှောင်က လောကထဲ အတိအကျတိုးဝင် မင်းမူနေတော့မည် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှ အိပ်မပျော်သွားခင် အထိကတော့ သူမအတွက် မက်မောဖွယ် အကောင်းဆုံး အနားယူနေပျော်ချိန်လေး ဖြစ်၏။ သည် ကာလကို လွန်မြောက်၍ အိပ်ပျော်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လွန်းလှစွာနှင့် ပင် အိ

ပ်ပျော်သွားခဲ့မိလျှင်တော့ သူမ ဆက်မတွေးချင် တော့ပါ။ ဆက်လည်း မတွေးတော့ပါ။

အမေစားနေကျ တစ်ယောက်စာ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်မှာ အစုံအလင် ခူးခပ်ပြီး အမေ့ခုတင်ဘေး ချပေးဖို့ အိမ်နောက်ဖေးမှ အထွက်တွင် ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကို ခြေဖြင့်တွန်း၍ စေ့စေ့ခဲ၏။ သို့သော် လုံးဝတော့ ပိတ်မသွား။ ဘုရားစင်အောက်ရှိ ပွင့်နေသော တံခါးချပ်ကလေးမှ အိမ်ခေါင်းရင်းအိမ်၏ ဖျော့မှိုန်မှိုန် အလင်းရောင်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသည် ။ အမေ့ခုတင်ဆီရောက်တော့ လေစိမ်းတွေကြောင့် အမေအေးမှာ စိုးပြီး ခုတင်ဘေးက ပွင့်နေသည့် ပြတင်းတံခါးချပ်ကို လေကွယ်ရုံ စောင်းထားလိုက်သည် ။ ကြည့်ပါဦး။ တစ်အိမ်လုံး တံခါးပေါက် တွေက ပွင့်နေတာပါလား။ လေစိမ်းတွေဝင်ပြီး အမေချမ်းနေမလားပဲ။

အိမ်တံခါးပေါက်တွေကို လိုက်ပိတ်ဖို့ စဉ်းစားပြီး အမေ့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ အရင်နှိုးဦးမှ ပါဟု တွေးသည် ။ အမေထမင်းစားနေတုန်း တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်လိုက် မှာ ပေါ့လေ။ အမေ့ကို နှိုးနိုင်ဖို့ လျော့ရဲရဲ တစ်ပိုင်းတစ်စကျနေသော ခြင်ထောင်ကို အရင်တင်၏။ ပြီးတော့အမေ့လက်မောင်းကို ညင်သာစွာကိုင်နှိုးသည် ။

"အမေ"

အမလေး ဘုရားရေ...

အမေ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းလို့ ပါလား။

ကျွီခနဲ ခုတင်လှုပ်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ် ပြုလဲကျသွားပြီမှန်း သိလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အလန့်တကြား ခုတင်မှ ခွာမိပြန်၏။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော ပြီးတော့ သူငယ်အိမ်က ဂနာမငြိမ်စွာ လည့်ပတ်နေမည် ဖြစ်

သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိမ်အနံ့ ဝေ့ကြည့်သည်။ ။ တံခါးပေါက်တွေအား လုံးက ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက်။ ထိုအခါ တံခါးပေါက်များမှ တစ်ဆင့် အနက်ရောင် ပိန်းပိတ်မှုက တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လျက်ရှိ၏။ သူမနှုတ်ခမ်း တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည်။ ။ ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းကလည်း သူမ အသိဉာဏ်တွေကိုဖုံးလွှမ်း၍ တုန်လှုပ်နေစေသည်။ ။ ဒူးတွေက ကွေးညွတ် ယိုင်ထိုးလာ၏။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အိမ်ခန်းနံရံကို ကျောနှင့် အတင်းဖိကပ်တွန်းထိုး ထားမိသည်။ ။

ကြေညာပြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့သော အိပ်မက်ထဲမှ သူခိုးသည် သူမတို့ အိမ်ထဲတွင် အသံကြားအောင် မွေ့နှောက်၍ အမေ့ဝိညာဉ်ကို ခိုးယူသွား ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သူမ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် လည်း အမေ့လိပ်ပြာ နောက်သို့ အစွမ်း ကုန် တောင်ပံခတ်၍ ပျံပြေးမောပန်းလျက်ရှိသည်။ ။

ခက်မာ

အမှတ် ၁၀၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၉၀ ခုနှစ်

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ပြတ်တောက်လွင့်ပျံ့
ဆွေဦးမြင့်

"ကျုပ်က အနုပညာတစ်ရပ် အောင်မြင်အောင်
အသိုက်အဝန်းတွေနဲ့ ဝိုင်းပင့်တာမျိုးကို မယုံဘူး
အနုပညာဟာ တစ်ဦးချင်းကိစ္စ၊ မြင်းတပ်တစ်တပ်
ဒရိန်ပြတာ မဟုတ်ဘူး " ဆိုသော အနုပညာ ခိုင်မာမှုမျိုးကို
လေးစားကြည်ညိုသည့် လက်ရှိမာန။
ဒါဟာ ကျေနပ်စရာလား၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာနေတာလား
သေချာတာကတော့ လေထဲကဖုန်မှုန့်တွေပါပဲလေ

နုတ်ဆက်တေးသံများ လွင့်ပါးတိုးသက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဖျော့တော့
တော့ လျှစ်စစ် ဂီတာသံ၊ စူးရှဆွဲငင် အော်ဂင်သံတို့ က ခြေလှမ်းကို တုံ့

နွေးစေသေး၏။ နှမြောတမ်းတ ရင်ဖိုစေသေး၏။ လှုပ်ခတ်အာရုံတချို့ ရှိ
နေစေသေး၏။ မသဲမကွဲ စင်သီဆိုက်ဇာ သံလေးတွေက မြူးကြွညီညာ
နေကြထင့်။ သတိထား ထိန်းချုပ်နေဆဲ ကြားမှ ခြေလှမ်းတွေ မှားယွင်း၊
အားစိုက်သတိတွေ ပြယ်ယွင်းကုန်တတ်သဖြင့် သန္တရသလွင်ပြင်ဆီ မ
ရောက်နိုင်သေး။ လိပ်ပြာတောင်ပံ ဂေါ်ဂင်၏ တဟီဟီနေ့များ ပေါ် အိပ်
မောကျနေတတ်သော အသိစိတ်များကြောင့် ခရီးမတွင် ။

"ပြင်သစ်စကား မပိုင်ရင် စုတ်တံမကိုင်နဲ့ ။ အဲဒါမြဲမြဲမှတ်ထား။ အနု
ပညာ အကြောင်းပြောရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ"လို့ ထောင်လွှား မူးယစ်လွ
န်းသည့် ဂေါ်ဂင်ကို မေ့ဖျောက် မရနိုင်ခြင်းမှာ အနုပညာသက်သက် တစ်
ခုတည်းကြောင့် ချည်းတော့ မဟုတ်နိုင်။ လေးသုံးနှစ် လွတ်လပ်ကာရန်၊
နမိတ်ပုံ၊ သင်္ကေတ၊ အက်ဘ်စထရက်နှင့် ဒေါင်းနွယ်ဆွေ၏ ကင်ဆာနေ့
များ ပေါ် တက်ကြွနေသော အာရုံတချို့ကြောင့် ခြေလှမ်းများ ပြောင်းလဲ
ရွေ့လျားနေရဆဲ။ ဒီလို အဆုံးမရှိသောအစကို ပြတ်တောက်အောင် ကြိုး
စားရင်း ဝဲလည်ပြန်ရောက်နေဆဲပဲဖြစ်သည် မှာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုတ
ည်းကြောင့် ချည်းတော့ မဟုတ်နိုင်။

ညဉ့်ကို ရှည်လျားဆွဲဆန့်စေသည့် ကဗျာများ ၊ တေးသီချင်းများ တစ်
ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်။ အကျိတ်အခဲ ပန်းပွင့်များ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် တိုးပွား
လာခဲ့သည် ကိုတော့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ကိုယ်က တမင်ဖန်တီးခြ
င်း မဟုတ်သလို မည်သူကမျှ ဖန်တီးခိုင်းခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ "ငယ်စ
ဉ်က ကလေးတို့ ဘဝမှာ ပျော်ပါးဖို့ ရာ လွယ်ပါတယ်"မှ ဂန္ထဝင်စိမ်း၊

ရှေးခံတစ္ဆေတို့ အထိ ဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်လာခဲ့ပြီးပြီ။ လှိုင်းကလေးသင်မှ ဂျူးရဲ့ သက်တန်းအထိ။ ခရေပွင့်ခြောက်မှ ကံ့ကော်ပွင့်ဖြူအထိ၊ နောက် ဆုံးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ရှိရှိသမျှအားလုံးဟာ လေထဲကဖုန် မှုန်ပါပဲလို့ ဆိုသည့် "ကန်နီဆက်စ်"အဖွဲ့၏ သီချင်းလေးကိုသာ ညည်းဆိုနေဖြစ်တော့ သည် ။

ဆွေမျိုးတစ်စု၏ မုန့်ဖိုးငွေကို မယူရဲသော၊ ငြင်းပယ်လှည့်ပြန်သော ကလေးအရွယ် မာန။ ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော့်အိမ်ကို မလာနဲ့တော့၊ လမ်းမှာ တွေ့ရင်လည်း ခေါ်စရာမလိုဘူးဟု စရိုက်ပျက် အနုပညာ အရေခြုံသမားတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ပြောခဲ့သော လူငယ်မာန။ ကိုယ့်အပေါ် ခင်မင်လေးစားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို (လမ်းခင်းပေးနေပါလျက်) အနုသစ္စာကြောင့် ကျောခိုင်းစိမ်းကားခဲ့သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် မာန။ "ကျုပ်က အနုပညာတစ်ရပ် အောင်မြင်အောင် အသိုက်အဝန်းတွေနဲ့ ဝိုင်းပင့်တာမျိုးကို မယုံဘူး။ အနုပညာဟာ တစ်ဦးချင်း ကိစ္စ၊ မြင်းတပ်တစ်တပ် ဒရိန်ပြတာ မဟုတ်ဘူး"ဆိုသော အနုပညာခိုင်မတ်မှုမျိုးကို လေးစား ကြည်ညိုသည့် လက်ရှိမာန။ ဒါဟာ ကျေနပ်စရာလား၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာနေတာလား။ သေချာတာ ကတော့ လေထဲကဖုန်မှုန်တွေပါပဲလေ။

အနံ့ကျဉ်းလွန်းပြီး အလျားပုံမှန်ထက်ရှည်လွန်းသော ညများ ၊ ကဗျာအမြောက်အမြား၊ အနုပညာပစ္စည်းများ ၊ ဖြူစင်မှုနှင့် အနီးကပ်ဆုံးခြေလှမ်းများ ၊ ပန်းပွင့်ရောင်ရက်စွဲများ အရာအားလုံးသည် ဆုံးရှုံးသွားမည့်

ခေတ္တပိုင်ဆိုင်ခြင်းများ အဖြစ်ရှိနေကြသည်။ ။

မာနထားကာမှ တန်ရုံကျမည့် ဘဝမို့ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းသည့် အနေဖြင့်) မာနထားမိခဲ့ချေသည်။ ။ ကင်းခြေများ အဖို့ ခြေတစ်ချောင်း ကျိုးခြင်းမှာ အရေးမကြီးသော်လည်း လူတစ်ယောက် အဖို့ ခြေတစ်ဖက် မသန်ခြင်းမှာ အရာရာ အားငယ် နိမ့်ကျလွန်းတော့သည်။ ။

မာန၏ အဖျားခတ်မှုက ဖြူစင်သူတစ်ဦးကို မတော်တဆ အနှောင့်အသွား မလွတ် ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ တောင်းပန်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့လည်း မာနထားမိချေ သူသည် မြင့်မား မတ်စောက်သော တောင်ပေါ်တက်ရန် ဝါသနာ ခုံမင်လွန်းသူထက် ပင်ပန်းလှချေသည်။ ။ တောင်ပေါ် ရောက်ချင်ဇောဖြင့် စိတ်နှလုံးခန္ဓာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ရသည် ထက် အဆများစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ရသည်။ ။ သက်ရှိတောင်တို့ မည်သည် ပို၍ မြင့်မား မတ်စောက်ကာ ပို၍ မာယာ အကောက်ဉာဏ် များ ချေသည်။ ။

ကလေးဘဝအရွယ်က စေတနာ၊ အမြင်မတော်ခြင်း၊ ဆုံးမခြင်းစသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ်လှလှများ တပ်ကာ ကဲ့ရဲ့ ချိုးနှိမ်ခြင်း၊ ချုပ်ကိုင်ဖိနှိပ်ခြင်း အမျိုးမျိုးဒဏ်ခံခဲ့ရသည်။ ။ မိဘမဲ့ ချို့ငဲ့နွမ်းပါး ကလေးတစ်ယောက်သည် (ကလေးသဘာဝ) လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားခွင့်မရှိချေ။ လွတ်လပ်စွာ မှားယွင်းခွင့်မရှိချေ။ ထပ်မံကျဉ်းကလေးပေါ်၌ ဝမ်းနည်းကြိတ်ငိုခဲ့ရ နေ့ညများကို မမေ့နိုင်သေး။ သွပ်မိုး၏ အပူဒဏ်ကို ရွေးချယ် ခံစားခဲ့ရပုံများ ၊ ဆောင်းည၏ အေးခဲခြောက်သွေ့မှုကို လဲလှယ်နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရပုံများ ၊ အထီးကျန် လေလွင့်မှုကို

ထွက်ပြေးနေပျော်ခဲ့ရပုံများ ၊ အမာရွတ် အရှိုးရာတစ်ခုအဖြစ် နှလုံးသား ပေါ်မှာ ထင်ကျန်နေသေးသည် ။ အညွန့်ကျိုး ဆွံ့ပါးနေသော ပန်းတစ်ပွင့် သည် မလှမှန်း၊ မကောင်းမှန်း၊ အသုံးမဝင်မှန်း မိမိကိုယ်မိမိ ပြင်းထန်စွာဝေဖန် ရှုတ်ချခဲ့သည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။ ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဥယျာဉ်ရေ ဟု သာ ပေါက်ကွဲ အော်ဟစ်လိုက်သံ ရံခါထွက်လာသည် ။ ကျွန်တော်ဟာ လောင်းရိပ်မိနေတဲ့ ပန်း၊ မပွင့်လန်း မစွင့်ကားတဲ့ ညှိုးငုံ့ပန်းတစ်ပွင့်ပါဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ပဲ အခြားပန်းပွင့် တွေထက် မာနကြီးရတော့သည် ။ မာနခိုင်မတ်မှုဖြင့်သာ ဥယျာဉ်မြေ၏ ကျေးဇူးတရားကို ပြန်ဆပ်နေရတော့၏။ ခွင့်လွှတ်ပါ။

နွား၊ သူရူးနဲ့ ကယ်ပါတွေမှာ မာနချို့တဲ့ ချေသည် ဟု တွေးကြည့်ဖူးသည် ။ သည် အတွေးမှာ မာနကိုခုံမင်သူ၏ အတ္တအစက် အပြောက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ မာနကို မွေ့လျော်ပွေ့ဖက် နေချေဦးမည်။ တောင်တက်သမား စစ်စစ် တစ်ယောက်သည် အလံစိုက်ထူချင်သောကြောင့် တောင်တက်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ အလံနှင့် တူသော အရာပင် ပါချင်မှ ပါပေမည်။ ထိုသူမှာ (ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်နိုင်သော) မာနစစ်စစ်တစ်ခု ကျိန်းသေရှိနေချေသည် ။ ကျွန် တော်သည် ထိုမာနမျိုး အားကျမွေးမြူချင်ပါသည် ။

လူအချို့ကတော့ မာနစစ်နှင့် မာနတုကို မခွဲခြားတတ်ချေ။ အပြောအဆို ခက်ထန်တင်းမာ၊ ဟန်ပန်ထည်ဝါတောက်ပမှုတို့ ကို (လွဲမှားစွာ) မာနဟု မှတ်ထင် လွှင့်ထူနေချင်ကြသည် ။ မိမိအမည် သင်္ကေတပါသော

အလံစိုက်ထူဖို့ လောက်သာ အာသီသရှိသည့် တောင်တက်သမားအတု ဖြစ်ချေသည်။ ။ တော်တော်ပဲရယ်စရာ ကောင်းသည်။ ။ ဟန်ပန်ထည်ဝါ အပြောအဆို တင်းမာသူများကို ကြုံရတိုင်း နိမ့်ကျ ပျော့ညံ့သူများ ၊ မာန အတုသမားများ ဟု သာ ကျွန်တော်တော့ သတ်မှတ် လိုက်မိသည်။ ။ အပြောအဆို နူးညံ့ညင်သာပြီး စိတ်ဓာတ် အယူအဆ တည့်မတ်ကြံ့ခိုင် သူ၊ ဇွဲရှိသူသာ မာန အစစ်သမားဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထို သူများကို ပို၍ လေးစား ချစ်ခင် ကြောက်ရွံ့စွာ ဆက်ဆံမိသည်။ ။ တင်းမာခက်ထန် ရိုင်းပြသူများကို မကြောက်ရွံ့၊ မလေးစားပါ။

"မာနဆိုတာ တမင်မွေးယူရတဲ့ အကုသိုလ်စိတ် တစ်မျိုးလို့ အဖေထင်တယ်။ အဖေတို့လို လူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်တိုက် ဖျက်ရာမှာ မာနဟာ အကောင်းဆုံး လက်နက်ပဲ"

သမီးအလင်းထံ ပေးသည့် ဂေါ်ဂင်၏ စာထဲမှာ မာနကို အရောင်တင် ရေးဆွဲထားသော ဆန်းသစ်ပန်းချီ တစ်ချပ်ပါသည်။ ။ နိမ့်ကျ အပျော်မဲ့ လွန်းသောဘဝတွင် မာနကြောင့် သာ အသက်ရှည် နေပျော်ချင်စရာ ကောင်းခဲ့လေသလား။

မာန၌ ကပ်ငြိနစ်မြောနေသဖြင့် သန္တရသလွင်ပြင်သည် ဝေးကွာသေးမှုန် ကျန်ရစ်သည်။ ။ မာနအစစ်တွေကိုလည်း စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့လာပြန်သည်။ ။ လေထဲက ဖုန်မှုန့်သီချင်းကို ကျွန်တော် ဆိုလိုက်မိပြန်သည်။ ။ တင်ပျဉ်ခွေပြန်ထိုင်၊ ခါးကိုမတ်၊ လက်နှစ်ဖက်ကိုပေါင်ပေါ် ယှက်တင်၊ မျက်စိစုံမှိတ်ထား။ ဝင်သက်ထွက်သက်၊ မြင်ကြား ထိတွေ့ခံစားရသမျှ

ဆင်ခြင်သတိဖြင့်မှတ်သား။ စက္ကန့်မိနစ် အမြောက်အမြား။ အား...။
ညာခြေချောင်းကို နှိပ်နယ် ဖြေလျှော့၍ သက်သက်သာသာ ပြင်ထိုင်လို
က်ရ သည် ။ မျက်စိကိုမူ စုံမှိတ်ထားဆဲ၊ သန္တရသလွင်ပြင်လေး ဝေးလွင့်
ပျောက်ကွယ် သွားမှာ စိုးရိမ်သည် ။ ရောင်စုံပန်းချီတွေကို မျက်စိကျိန်းစ
ပ်ခါးသက်လွန်းလှပါချေပြီ။

အား... ညာခြေထောက်က လေးလံကိုက်ခဲလာသည် ။ ဖြူဝင်းသော
အရေပြားများ ဖောသွပ် ညိုမည်းလာသည် မှာ လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ။
ဆေးပြားလေးတွေ ဆက် သောက်သင့်၊ မသောက်သင့်။ ဒီလိုနှင့် သန္တရ
သလွင်ပြင် ချုပ်ငြိမ်းသွားပြန်သည် ။ ကင်းခြေများ တစ်ကောင် မဟုတ်
တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေတစ်ချောင်း ကောင်းမွန်သန်မာ လာစေရေးအတွ
က် (ဆေးဒဏ်ကြောင့် ညိုမည်းဖောသွပ်သော်လည်း) သည်းခံကြိတ်မှိ
တ် မျိုချနေရပေဦးမည်။ အကောင်းဆုံးကို ရွေးခွင့်မရှိတော့ရင်လည်း ဒီ
ဘဝ ဒီမျှနဲ့ ပြီးစေကွယ်တဲ့ ။ စိုင်းခမ်းလိတ် ရေးတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် လိုပါ
ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အကောင်းဆုံး ရွေးခွင့်မရှိခဲ့တာ ငယ်စဉ်ကတည်း
က ခုထိပါပဲ။ ဆေးမသောက်ရင် ရောဂါပိုဆိုးမယ်။ ဆေးသောက်ရင် ဒ
ဏ်ပြင်းပြင်းခံရမယ်။ နောင်တစ်ချိန် ပျော်ရွှင် နိုင်ဖို့ လောလောဆယ် ဒု
က္ခခံရမှာ ပေါ့လေဟု မှတ်ယူရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ရေးလိုက်သည့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ သူ့အကြောင်း၊ သူ
ကို ချစ်နေသည့် အကြောင်း ထင်ရှားတိကျကြီးမို့ မျက်နှာပူရှက်ရွံ့နေမိ
သည် ။ သွင်ပြင်မူရာ လုပ်ငန်းအမျိုးအစားကအစ ဆီမီးဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ (S

imi Biography)) မို့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ရေးလိုက်မိခြင်းအတွက် အားနာစရာ ကောင်းနေသော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ စိတ်ဆိုးသွားမလား၊ ကျေနပ်နေမလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရုံပါပဲ။ တကယ်ခံစားရလို့ ရေးလိုက်တာ မဟုတ်လား။ ကျေရာကျေကြောင်း တောင်းပန်လိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားမှာ စိုးသည် ။ သူ့အစ်မလက်ထဲမှာ ထိုမဂ္ဂဇင်း ကိုတွေ့ပေမဲ့ သူဖတ်ချင်မှ ဖတ်မိ သိချင်မှ သိပေမည်။

မလိုပါဘူးလေ။ ဒီဝတ္ထုတွင် မက သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော့်ဖြစ်စဉ် အားလုံးကို မသိလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ သိခြင်း မသိခြင်း၊ နားလည်တုံ့ပြန်ခြင်း မတုံ့ပြန်ခြင်းတို့ သည် ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်။ တစ်ယောက်တည်း မျှသိပ်မြတ်နိုး ချစ်နေနိုင်ဖို့ ပဲ အရေးကြီးသည် ။ အကောင်းဆုံးရွေးခွင့်မှ မရှိဘဲလေ။ တုံ့ပြန်မျှော်လင့် မဲ့ဘဝကို စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့ပြီး သူ့အပေါ် မချစ်နိုင်တော့မှာ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည် ။ တကယ်ပါ။ နှစ်တွေကြာလာရင်တော့ မေ့ပျောက်သွားလိမ့်မှာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့မှာ အားကိုးဖော်ရှိလာလျှင် ချစ်ခင်ရမည့် ရင်သွေးရတနာ တိုးပွားလာလျှင် ကျွန်တော် ချစ်နေနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ ချစ်နေဖို့ လည်း မသင့်တော့ပါ။ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဆင့်လောက်သာ ရှိနေသင့်တော့သည် ။ သည့် ထက်လည်း လျော့ပါး ချင် လျော့ပါးသွားနိုင်သည် ။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အရာအားလုံးဟာ လေထဲက ဖုန်မှုန့်တွေပါပဲ။ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှု၊ ဖြူစင်သောအချစ်တရား အားလုံး အားလုံးပဲပေါ့ကွယ်။

ကျွန်တော့်ကို လူတော်တော်များများက အရက်သမားဟု (ညှိမည်းဖောသွပ် အရေပြားကိုကြည့်ပြီး) ထင်ကြသည် ။ စသည် ဖြင့် ကွယ်ရာတွင် ကင်ပွန်းတပ်သုံး နှုန်းကြသည် ။ သူတို့ အချင်းချင်း အရက်မကော

င်းကြောင်း အပြစ်အနာများ ရှုတ်ချ ဝေဖန်နေကြရာမှ အနီးအပါးတွင် ရှိနေသော ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် သတိပြုမိ လိုက်ပြီး "ဟာဗျာ... ခင်ဗျားရှေ့မှာ ပြောရတာ အားတော့နာပါတယ်"ဟု ဖြေသိမ့် တောင်းပန်လိုက်ကာမှ စော်ကားသလိုဖြစ်သွား ပိုဆိုးသွားသလို ဖြစ်သည် ဆိုတာ သူတို့ မသိကြ။ သူတို့ မှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အတိုင်း လိပ်ပြာသန့်သန့် လုပ်ရဲပြောရဲသည့် သတ္တိ မရှိကြ။ အထင်လွဲမှာ စိုးပြီး ဖြေရှင်းရ၊ တောင်းပန်ရ၊ မဖြစ်သင့်သည့် ပြဿနာတွေကြုံရနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေကြသည် ။ ဆေးသောက်ခါစ နှစ်လသုံးလ လောက်က သည် အထင်များ ၊ အဆက်အဆံများကို တုန်လှုပ်ခဲ့သေးသည် ။ ခုတော့ မည်သည့် ခံစားမှုမျှ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်က ဆံပင်ရှည်သည် ။ ရံခါဒီဇိုင်းအဆင် ခေတ်မီဆန်းသစ်လေးတွေ ဝတ်ဆင်သည် ။ (အကြောင်အကျား မဟုတ်ပါ)။ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ဆန်းကြယ်စူးရဲခြင်း မဟုတ်သော သစ်လွင်ထက်မြက်သည့် အလှတရားကို မြတ်နိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ရံခါသိက္ခာ ဣန္ဒြေကို မြင့်တက်စေသည့် ဆင်ခြင်နေထိုင်ရသော အဝတ်အထည် (လည်ကတုံး အင်္ကျီအဖြူ)တို့ ကို ငြီးငွေ့ကြောက်ရွံ့ သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ခေတ်ဆွေးလမ်းသရဲ၊ အထင်အပြော ဒဏ်များကို (လိပ်ပြာသန့်စွာ) မတုန်လှုပ် မချောက်ချား ရပ်တည်ရဲသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ငယ်စဉ်က ရှုပ်အဖြူပုံစံ ခပ်ရိုးရိုးမှ လွဲပြီး အရောင်ယဉ်ယဉ်ပင် မဝတ်ရဲခဲ့။ ဆံပင်ခေါင်းတုံး ဆံတောက်။ ဂျင်ပေါက်၊ ဂေါ်လီပစ်၊ စွန်လွှတ်၊ စက်ဘီးစီး၊ (ကလေးဆော့နည်းမှန်သမျှ) ဘာမှ မတတ်။ လိမ္မာတယ်၊ အေးဆေးတယ်၊ ရိုးသား တယ်ဟု ချီးမွမ်းသံတွေ လျှံဝေခဲ့ဖူးသည် ။ တချို့ကျတော့ အခြောက်၊ ငတုံးဟု လှောင်ပြောင်ပြီး (လိမ္မာရိုးသားခြင်း

၏ ဒုတိယအမည်အဖြစ်) ထင်ကြပြောကြသည်။ ။

ဟိုတုန်းကနှင့် ယခု (သိသာပြောင်းလဲစွာ) မခြားနား။ သည် စိတ်သည် ၊ ခန္ဓာသည် ယုံကြည်ချက်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသိဆုံးပင်။ လေထဲက ဖုန်မှုန့်တစ်ခုပဲ ဆိုတာတော့ မမေ့မလျော့ဖို့ လိုသည်။ ။ လိမ္မာရိုးသားလွန်းသူ မဟုတ်သကဲ့သို့ ဆိုးမိုက် ဟော့ရမ်းသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ စကားတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ အထင်တွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့တွေ ဟာလည်း လေထဲက ဖုန်မှုန့်တွေပါပဲဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ထားသဖြင့် ကျေနပ်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း စသော အပိုခံစားမှု အညစ်အကြေးတစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ပါ။ လေထဲက ဖုန်မှုန့်တွေရေ။

ကဗျာ၊ ဝတ္ထုရေးသည် ။ စာဖတ်သည် ။ ရုံးတက်သည် ။ ခင်ထားဆိုသော ကောင်မလေးကို တိတ်တိတ်လေးချစ်နေသည် ။ ဂီတာ တီးသည် ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဒီဇိုင်းဆန်းယဉ်လေးတွေ မက်မောသည် ။ လိမ္မာအေးဆေးသည် ။ သဘောကောင်း သည် ။ အပေါက်ဆိုးသည် ။ လေထဲက ဖုန်မှုန့်တစ်မှုန့်ပဲဖြစ်သည် ။

အားလုံးကို ပြတ်တောက်လွင့်ပျံ့ပြီး သန္တရသလွင်ပြင်ဆီ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းချင်သည် ။ လေထဲက ဖုန်မှုန့်လို တကယ်မြင်လိုက်စမ်းပါ။ သန္တရသလွင်ပြင်ဆီသို့ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း။ နှုတ်ဆက်တေးသံများ လွင့်ပါးတိုးသက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ အလို... လှုပ်ခတ်အာရုံတချို့၌ သဲ့သဲ့ကြားနေဆဲပါလားကွယ်။

ဆွေဦးမြင့်

အမှတ် ၂၁၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ရိုက်ချက်
နေဝင်းမြင့်

သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်
ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်များ ဟာ သီချိုင်းကုန်းကို တစ်နေ့သုံးခါ
မျက်စောင်းထိုးတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာ ပေါ့
ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးများ စကားပြောရင် အလင်္ကာနဲ့ ပြောတာနော်
ကိုင်း ကြည့်စမ်း သီချိုင်းကုန်း မျက်စောင်းထိုးသတဲ့
အင်မတန်လှသလောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စကား

ပုလင်းပေါ်မှာ ပတ်ထားတဲ့ Wrapping Paper ပေါ်က နှင်းဆီပွင့်ရဲ့ရဲ
လေး တွေကိုပဲ ကြည့်နေမိတယ်။ ဘော်ငွေရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ နှင်း
ဆီပွင့်ကလေးတွေက မှီ န်မှီ န်ကလေး ရိုက်ထားတော့ တစ်မျိုး ချစ်စရာ
ကောင်းနေတယ်။

ပုလင်းပတ်ကို ခွာလိုက်တော့ ဒုတိယမြောက် ရောဘတ်ဘုရင်တံဆိ
ပ် စကော့ချ်ဝီစကီ ပုလင်းထဲက ယမကာတွေက ပယင်းသွေး တလှုပ်လှ
ပ်နဲ့ ။ ကိုကံမောင်က ဒီအရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုက်တယ်။ မလွဲသာမရှောင်
သာမှ တခြားအရက် သောက်တတ်ပေမဲ့ သူနဲ့ တတွဲတွဲ မြင်နေရတာက
တော့ သည် အရက်ပဲ။

အရက်တွေထဲမှာ တော်တော်ဈေးကြီးတဲ့ အမျိုးအစားထဲကပေမဲ့ ကို
ကံမောင်အဖို့ တော့ အရက်တစ်ပုလင်း ဝယ်ရသလောက် သဘောထား
တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ စောစောက သူမှာ လိုက်တဲ့ အစားအစာတွေကလည်း
ရောက်မလာသေးပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်လို ဖြိုရ
ပျံ့မလဲဆိုတာ တွက်နေမိတယ်။ မှာ လိုက်တာ မနည်းမနော့ကိုး။

"ဒီလိုဗျာ ကားပေါ်မှာ တုန်းက ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်
မွေးဖို့ ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘယ်လောက် ခက်ခဲသလဲ
ခင်ဗျား သိပါတယ်။ မြန်မာစကားရှိတယ်ဗျာ။ ဘာတဲ့ ၊ ယောက်ျားဖောင်
စီး မိန်းမမီးနေဆိုတာလေ။ ကိုင်း... ကြည့်စမ်း အန္တရာယ်ကိုဖွဲ့သွားတာ
ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းသလဲ ဆိုတာ"

ကိုကံမောင်က စကားတစ်စရာရင် မပြီးနိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ လူ။
မပြောချင်ရင် လည်း လမ်းတွေတွေ့၊ သည် ဂေါက်ကွင်းမှာ ပဲတွေတွေ့၊
စကားပြောချင်မှ ပြောတာ။ ကနေ့လည်း စောစောစီးစီးကြီး ဘာစိတ်
ကူးရတယ်မသိဘူး။ သူ့ကားနဲ့ အစောကြီး အိမ်ဝင်ခေါ်တယ်။ ဂေါက်ကွ

င်းရောက်တော့ "ဟပ်ဖ်ကော်နာ"ပဲ ကစားတယ်။ Club House ထဲဝင်ပြီး အရက်သောက်ဖို့ အတင်းဆွဲတော့တာပဲ။ ကိုကံမောင်က လူတစ်မျိုး ဆိုတော့ "မင်ဘာ"တော်တော်များများ နဲ့ လည်း အဆင်မပြေဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော်များများ သူ့ဒဏ်ကိုခံရတယ် ပြောပါတော့။ အခုလည်း လာပြန်ပြီ။ မိဘကျေးဇူးတဲ့ ။ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ။ ပုလင်း အရစ်တွေကို သူ အားနဲ့ စိုက်ပြီး လှည့်ဖွင့်နေတုန်း ခပ်ဝေးဝေးက နံပါတ် ၁၈ ကျင်းဝင်မယ့် အတွဲတွေကို ငေးနေလိုက်မိတယ်။ ဂေါက်သီးရိုက် ထီးရောင်စုံတွေက နေရောင်ခြည်အောက်မှာ တလက်လက်နဲ့ လှလို့ ။ ကိုကံမောင်က ရေခဲညှပ်နဲ့ ရေခဲတုံးတွေကို ဖန်ခွက်တွေထဲကို ထည့်နေတယ်။ အရက် လက်နှစ်လုံးလောက်စီ မျှထည့်တယ်။ တစ်ခွက် ကျွန်တော့်ဘက် တွန်းပို့တယ်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ တော့ မထင်နဲ့ နော်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ကနေ့ စိတ်အဆင်းရဲ ဆုံးနေပဲ။ ကနေ့... အဲ ပြီးခဲ့တဲ့ ညကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့တာပါလေ။ ထားပါ တော့။ ဒါက ပြောရင်းနဲ့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်သွားမှာ ပါ။ နေဦး... အခုနစကား ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ကလေး... ကလေးကိစ္စ။ မိန်းမတွေရဲ့ ... အဲ... မိခင်တွေရဲ့ ပေါ့လေ။ မိခင်တွေရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်မှာ ကလေးပဋိသန္ဓေတည်တာ၊ သန္ဓေလွယ်တာ၊ မွေးဖွားတာ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်တာ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားသလား"

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတဲ့ စကားတွေပဲ။ ကားပေါ်တုန်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါးပြောလာပေမဲ့ သည် ကိစ္စကို သည် လောက်ကြီးလေးနက်နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ သည် ကလပ်မှာ အရက်သောက်ရင်းပြောရမယ့် စကားတွေဟာ သည် ဘာသာရပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင် တွက်ဆထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ပြောစမ်းပါလေ ဂေါက်သီးကိစ္စ၊ မိန်းမကိစ္စ၊ ကုမ္ပဏီကိစ္စ၊ တခြားကိစ္စ။

"ယဉ်ကျေးတဲ့ လူသားတစ်ယောက်က ကမ္ဘာလောကထဲကို ရောက်လာမယ့် ကိုယ်နဲ့ မျိုးတူ လူသားအသစ်တစ်ယောက် မွေးဖွားတဲ့ အခါ ဘယ်လိုအဆင့်ဆင့် ဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာလောက်တော့ အကြမ်းသိထားကြတာချည်းပေါ့ ကိုကံမောင်ရယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်ရယ် လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

ကိုကံမောင်က ဟစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်းက

"နိုးနိုး စိတ်ကိုဝင်စားရမယ်ဗျ။ လူသားတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတာဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါဟာ မိန်းမတွေရဲ့ သီးခြားကိစ္စတစ်ရပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ အားလုံးနဲ့ ကိုဆိုင်တဲ့ ဘုံကိစ္စကြီးဗျ။"

"ဆိုလိုတာက ကျောက်ကြမ်းခေတ်က မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးမွေးတာနဲ့ ကနေ့ မိခင်တစ်ယောက် ကလေးမွေးတာကို တခြား ရုပ်ဝတ္ထု ဖွဲ့ဖြိုးမှု၊ နည်းပညာ တိုးတက်မှုတွေကို ဖယ်လိုက်ရင် ကာယိကဒုက္ခချင်းဟာ အတူတူပဲဗျ။ လူရဲ့ သမိုင်းအစကို ခင်ဗျား ပြန်သွားကြည့်လေ။ အာဒံနဲ့ ဧဝအထိ နောက်ပြန် ဆုတ်ကြည့်လေ။ ခင်ဗျား အဲသလို စဉ်းစားဖူးသလား။ ကျုပ်ကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တည်လာရတဲ့ အဆင့်တွေကအစ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဥပမာဗျာ လူသားဖြစ်လာမယ့် သားမျိုးစေ့ဟာ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ အဆင့်ကစတယ် ဆိုတာမျိုးကအစ၊ တစ်လက်မရဲ့ တစ်ရာငါးဆယ်ပုံ တစ်ပုံလောက်ကနေ ရက်နည်းနည်းကြာရင် ပိုးစာသီးလောက်ရှိလာတာ၊ နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကြက်ဥလောက်ရှိလာတာ၊ ကလေး အတွက် မိခင်ရဲ့ အမြွေးတွေကတစ်ဆင့် အာဟာရဖြည့်တင်းပေးတာ၊ နောက်အရိုးပေါင်းနှစ်ရာကျော်၊ အကြောပေါင်း ငါးရာကျော်၊ မျက်စိ၊ နား၊ လျှာ၊

နလုံး၊ ဦးနှောက်တွေ ဖွံ့ဖြိုးလာတာ"

ကိုကံမောင်က စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လို့ ။ အရက်နည်းနည်း ဝင်ထားပြီဆိုတော့ ဖြူဝါဝါအသားဟာ ပန်းသွေးရောင်ထဲလို့ ။ ကျွန်တော့်ခွက်ထဲမှာ အရက်တွေ ကျန်သေးပေမဲ့ ထပ်ဖြည့်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့စကားတွေကို နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဘာသာရပ်ကို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဘာပြောချင်တာလဲ ဆိုတာကိုပါ။

"ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ လေးလလောက်ဆိုရင် ဖားပြုပ်တစ်ကောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ ခြောက်လလောက်ဆိုရင် သုံးပေါင်လောက်ရှိမယ်။ ရှစ်လလောက်မှာ လက်မနှစ်ဆယ်လောက်ရှည်တဲ့ လူသားကလေး ဖြစ်လာပြီ။ ခြောက်ပေါင်လောက် လေးမယ့်လူသားကလေးကို လွယ်ထားရတဲ့ မိခင်ရဲ့ ကာယိကဒုက္ခ။ ဒါကလည်း တစ်ရက်တည်း နှစ်ရက်တည်း မဟုတ်ဘူး နော်။ ဝမ်းထဲမှာ ရက်ပေါင်း နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ် ကျော်ခင်ဗျ။ မိခင်တွေရဲ့ ကျေးဇူး ကြည့်စမ်း"

မှာ ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရောက် လာပြီ။ ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ပြားတွေထဲမှာ ဟင်းအမျိုးပေါင်း ဆယ်မျိုးလောက်ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးရည်စိမ့်ပြီး ကြော်ထားတဲ့ အာလူးချစ်ပတ်စ်ဖတ်ကိုပဲ ယူဝါးတယ်။ သူကတော့ ဝက်သားလုံးကြော်တစ်တုံးကို ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးခွဲတယ်။ မြို့တယ်။

"ကျုပ်ကတော့ဗျာ ဘယ်လောက်တောင် လေ့လာထားသလဲဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံး ဥတုပန်းပွင့်တဲ့ ရက်ကို သိရင်တောင် မွေးဖွားမယ့်ရက်ကို ခန့်မှန်းတတ်နေပြီ။ ခင်ဗျား ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းပွင့်တဲ့ ရက်။ ပြောဗျာ။

ရမ်းပြောလိုက် ရက်စွဲတစ်ခု"

ပြဿနာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အရက်တိုက်ပြီး ဘယ့်နှယ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရာသီပန်း နောက်ဆုံး ပွင့်တဲ့ ရက်တွေ ပြောခိုင်းနေပါလိမ့်။ သူကတော့ တကယ့် အလေးအနက်ကြီးကို ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ တကယ့် မီးယပ်နဲ့ သားဖွားပါရဂူ တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကျွန်တော် ပြောမယ့်ရက်ကို နားထောင်နေတာမျိုး မဟုတ်လား။

"မေလ ၁ ရက်နေ့ဗျာ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီမိန်းမဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်လောက် မွေး လိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ"

"စက်တင်ဘာ ၃ ရက်နေ့ဆိုရင်ကော"

"စက်တင်ဘာ ၃ ရက်ဆိုရင် ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့ မွေးလိမ့်မယ်"

"နိုဝင်ဘာ ၁၃ ဗျာ"

"ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင် ဩဂုတ်လ ၂၀ လောက်မှာ မွေးတတ်တယ်"

"ထားပါတော့ဗျာ ဆိုပါဦး"

ကိုကံမောင်က စကားကို ရပ်လိုက်တယ်။ တော်တော်ကြီးလည်း ကျေနပ်သွားပုံပေါ်တယ်။ အရက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းကလေး ဖိမ်ဆွဲပြီး သောက်နေလိုက်တာ အကြာကြီး။ စားပွဲပေါ်က စားစရာတွေကတော့ ဘယ်သူမှ ကို မထိသေးတာ။ တရုတ်ကတ်မှန်က ဖောက်ဝင်လာတဲ့ နေစူးစူးက သူနုဖူးနဲ့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ပေါ်ကို ကျနေတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ချွေးစတွေ တလက်လက်ထလို့ ။ နှုတ်ခမ်းတွေက စကား မပြောခင်မှာတော့ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ။

"ခင်ဗျားတောင် စိတ်ဝင်စား လာပြီနော်။ ဟုတ်ပြီ ဒီလိုဗျာ၊ ကိုယ်ဝန် ရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသိနိုင်သလဲ။ Sign တွေပေါ့ဗျာ အများကြီးရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်လုံးကို လွယ်မွေးရတော့မယ့်ကိစ္စဗျ။ ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် ဒါကြောင့် စကားခံခဲ့တာ။ မိခင်လောင်းတွေမှာ မနက်ပိုင်း နေမကောင်းထိုင်မသာ ရှိမယ်၊ ပျို့ချင် အန်ချင်မယ်၊ သရိုးသရီ ဖြစ်မယ်၊ တံထွေး တပျစ်ပျစ်ဖြစ်မယ်၊ အော်ဂလီ ဆန်မယ်၊ အဲဒါကလည်း ရက်စဉ်ဖြစ်နေမယ်၊ မိခင်ရဲ့ ရင်သားတွေ တင်း လာမယ်၊ ကိုယ်ဝန် သုံးလလောက်ရှိရင် ဝမ်းဗိုက်စူထွက်လာမယ်၊ ငါးလ နီးပါးမှာ ကလေးလှုပ်လာမယ်။ အဲဒီမှာ လာပြီ။ မိခင်အတွက် ဘေးအန္တရာယ် လာပြီ။ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်နေစဉ်အတွင်းမှာ ဖြစ်တတ်တာ ပြောပါတယ်။ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်မိခင်များ ဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို တစ်နေ့သုံးခါ မျက်စောင်းထိုးတယ် ဆိုတာ ကြားဖူးမှာ ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးများ စကားပြောရင် အလင်္ကာနဲ့ ပြောတာနော်။ ကိုင်း ကြည့်စမ်း သင်္ချိုင်းကုန်း မျက်စောင်းထိုးသတဲ့ ။ အင်မတန်လှသလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ စကား"

ကိုကံမောင်က မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ပိုးသားနုနု အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မျက်နှာတွေ၊ ဇက်ပိုးတွေကို သုတ်တယ်။ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သေးသေးလေး ဖြစ်သွားတဲ့ အထိ တယုတယ ခေါက်တယ်။ ခါးကြားကို ထိုးလိုက်တယ်။ ဆိုဒါပုလင်းကို လှမ်းဆွဲတယ်။ ဆိုဒါပုလင်းကို သူ့လက်ဖဝါးတွေနဲ့ တအား ဆုပ်ချေနေ ပြန်ရော။ တစ်ဖက်ပိုင်းတွေက ဝေါခနဲရယ်သံ၊ ဖန်ခွက်သံ၊ ပုလင်းသံ၊ အစားအသောက် အသံတွေကလည်း ဆူညံလို့ ။

"အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ ကာလလေးမှာ လည်း တကယ့် Struggle ပါပဲဗျာ။ မျက်နှာတွေ အမ်းမယ်၊ ခြေလက်တွေ ရောင်ရမ်းလာမယ်၊

ပြင်းပြင်းထန်ထန် မူးဝေမယ်၊ အန်မယ်၊ ဝမ်းဗိုက်ပတ်ဝန်းကျင်က စူးခနဲ စူးခနဲနာမယ်၊ သွေးယိုမယ်၊ ခါးဆစ်တွေ နာကျင်မယ်၊ စိတ်တွေ ဂယောင့်ချောက်ချားဖြစ်မယ်၊ အားငယ်မယ်၊ မျက်စိမှုန့်မယ် စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ Physical ရော၊ Mental ရော မှာ ဝေဒနာတွေ ရုတ်တရက် ရောက်လာတတ်တယ်"

ကိုကံမောင် တစ်စထက်တစ်စ မူးယစ်နေပြီဆိုတာ သိသာလာတယ် ။ စကားတွေကို ဘယ်သူကမှ လုယက်မပြောပါဘဲနဲ့ တွန်းတွန်းထိုးထိုး ပြောနေတယ်။ ပုလင်းမှာ လည်း လက်လေးလုံးလောက် ကျနေပြီ။ မြည်းစရာ တော်တော်များများ တော့ ကျန်သေးတယ်။ ငြိမ်သက်တဲ့ ရေခဲတွေ ကတော့ အရေပျော်စပြုနေပြီ။

"ဪ... မိခင်တွေရဲ့ ကျေးဇူး။ ထားပါတော့ဗျာ၊ မွေးဖွားခါနီး မွေးခန်းကို ပြင်ရဆင်ရတာ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကြိုတင်စုဆောင်းရတာ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ဖို့ ပြုတ်ရလျှော်ရတာ၊ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေဖို့ စီမံရတာ၊ သန့်ရှင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ သားဖွားဆရာမ လိုအပ်တာ၊ မိခင်မွေးဖွားခါနီးမှာ စနစ်တကျနေထိုင်ရတာ၊ ကလေးရော မိခင်ရောအတွက် ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာ၊ အာဟာရပြည့်စုံဖို့ စီစဉ်ထားရတာ။ ဒါက မမွေးခင်။ မွေးပြီ ဆိုရင်တော့ မိခင်ဟာ သေမင်းရဲ့ ကျင်းချိုင့်နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဟန်ချက်ကိုထိန်းရင်း လမ်းလျှောက်နေရတာနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် လေ။ ပထမ ခပ်မှန်မှန် ဝမ်းနာမယ်။ နောက် ဝမ်းနာချိန် စိပ်လာမယ်။ မိခင်ဟာ ရေနွေးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်စင်သွားအောင် ဆေးကြောထားရမယ်။ ဝမ်းချူထားရမယ်။ မွေးခါနီးမှာ ခုတင်ပေါ်မှာ သက်တောင့်သက်သာရှိစေရမယ်။ ကလေး မီးဖွားပြီဆိုရင် လည်း ထွက်လမ်းမှန်သလား၊ စနစ်တကျရှိရဲ့ လား၊ ကလေးမျက်နှာဟာ ပုံမှန်မှောက်ရက်ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကလေးခေါင်း ထွက်တာ မြန်နေသလား၊ ခေါင်းထွ

က်ပြီး ခဏဆိုင်းနေတုန်းမှာ ချက်ကြိုးက ကလေးလည်ပင်းမှာ ပတ်နေသလား၊ ကလေး အသက်ရှူရဲ့ လား၊ မွေးပြီးရင်လည်း အင်္ဂါစုံရဲ့ လား၊ ငိုရဲ့ လား၊ ကလေးမျက်နှာမှာ သွေးနဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျနေသလား၊ သားဖွားဆရာမက မိခင်ရဲ့ ကိုယ်က သွေးထွက်များ တာကို စနစ်တကျ ပြုစုတတ်ရဲ့ လား။ အိုဗျာ အသေး မစိတ်တော့ပါဘူး။ အများကြီး အများကြီး၊ တစ်ချက်ချင်းမှာ အဆင့်တွေ အများကြီး။ တစ်ခုပြောမယ်ဗျာ၊ ဥပမာ ချက်ကြိုးကိုပဲကြည့်။ အဲဒီ အဆင့်ကလေးမှာ ကိုပဲ ဂရုစိုက်စရာတွေ အများကြီး။ ချက်ကြိုးမှာ သွေးခုန်ရပ်တာနဲ့ ဖြတ်ပြီးစည်းတဲ့ အခါ ပိုးသတ်ထားတဲ့ ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်ရဲ့ လား၊ ချက်ကြိုးကို ခိုင်ခိုင်ချည်ရဲ့ လား၊ ချက်တိုင်ကို ဆေးမှုန့်ဖြူးရဲ့ လား၊ သန့်စင်တဲ့ အဝတ်စနဲ့ ချက်တိုင်ကို ဖုံးရဲ့ လား၊ အဲဒီအဝတ်စဟာ ပိုးမွှားကင်းစင်သလား၊ ချက်တိုင်မရွေ့ဖို့ ကလေးခါးကို ပြန်ပတ်ပေးထားရဲ့ လား၊ ချက်ကြိုးကို ဆွဲမိသွားသလား စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။"

ကိုကံမောင် တော်တော်မောသွားပုံလည်း ရတယ်။ အရက် တစ်ငုံသောက်လိုက်၊ အမြည်းစားလိုက်နဲ့ မနားတမ်းကို ပြောနေတော့တာ။ ကျွန်တော်ကတော့ နားထောင်သမား သက်သက်။ နားထောင်ရင်းကလည်း ကိုကံမောင့်အကြောင်း တွေးနေမိသေးတယ်။ သူနဲ့ က ငယ်ပေါင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သည် ဂေါက်ကွင်းမှာ ကစားရင်းက ခင်ခဲ့ကြတာ။ သူ့မိဘမျိုးရိုးက ချမ်းသာတယ်။ ပညာတတ်တယ်။ မိန်းမရတာ ခြောက်နှစ်လောက်ကြာပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ကလေး မရသေးတာကို သိထားတော့ ကလေးအကြောင်း သည် လောက် ပြောနေတာကိုလည်း သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး။ သူပြောတာ တွေကို သိသလိုလိုရှိပေမဲ့ ကလေးငါးယောက်သာ ရတယ် တစ်ခါမှ သူလိုလည်း မစဉ်းစားမိတော့ သူ့စကားတွေကို နားပဲထောင်နေမိတယ်။ သူ တော်တော်မှူးနေပြီ။ အာလည်း လေး လာပြီ။ သူ

က တခြားဟင်းတွေ မှာ ထားပေမဲ့ အာလူးကြော်တစ်ပွဲနဲ့ မြေပဲသုပ်တစ်ပွဲ ထပ်မှာ လိုက်တယ်။ ခွက်ထဲကို အရက်နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေး တယ်။ သူလည်း ထည့်တယ်။

"သောက်ပါဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း လျှိုထားပြန်ပြီ။ စကားလည်း ပြောပါ ဦးဗျ"

"ခင်ဗျားပြောတာ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဆိုလိုချင်တာကိုတော့ မဖမ်းမိသေး ဘူးဗျ"

"ဆိုလိုချင်တာ ဟုတ်လား။ ဟား ဟား လာမယ် လာမယ်၊ ပြောမယ်။ အဲဒါ ပြောချင်လို့ ခင်ဗျားကိုခေါ်လာတာ။ ဟော အာလူးကြော် ဟုတ်ပြီ။ ဝါးဗျ။ ဒီလိုဗျ ကလေးနဲ့ မိခင်ကို ရောဂါပိုးမွှားတွေက အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ အချိန် သွေးနုသားနုဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ရောဂါပိုးမွှားဆိုတဲ့ ကောင်က ချောင်းနေတာ။ သိပ်အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ အချိန်။ မိခင်ကို စောင့်ရှောက်ရာမှာ လည်း အသေးစိတ်ရမယ်ဗျ။ ကလေးမွေးပြီး ခြောက်နာရီလောက်မှာ မိခင် ဆီးသွားအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒုတိယနေ့မှာ ဓာတ်သွားအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ အေးစက်နေတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ရှောင်ရမယ်။ မြန်မာထုံးစံ စမုံမျိုးငါးပါး နန္ဒင်းမှုန့် သောက်တာတွေလည်း ရိုးရာကိစ္စပေါ့ဗျ။ သူလည်း လွှတ်ထားလို့ မရဘူး။ အိုဗျာ အချင်း ထွက်သွားပြီးရင်လည်း သွေးတွေ မတန်မဆ သွန်သလားကအစ မီးတွင်းများ ဖျားရင် မကြောက်ဖို့ ၊ မစိုးရိမ်ဖို့ ၊ မိခင်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ ၊ စနစ်တကျ ပြုစုဖို့ အများကြီးဗျ။ ပြောရင် မဆုံးနိုင်ဘူး ။ ဆိုလိုတာက ကလေးတစ်ယောက် ဖွားရတဲ့ မိခင်ရဲ့ ဒုက္ခဟာ သူ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ဖွားမြင်ရတာ။ ဒါက ကလေးတစ်ယောက် လူ့လောကထဲရောက်ဖို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ဝမ်းနဲ့ လွယ်ထားရ

တယ်။ မွေးဖွားပြီးတော့လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံရတယ်။ နောက်
ရက်သား၊ လသား၊ တစ်နှစ်သား၊ နှစ်နှစ်သား အဲဒီကာလတွေမှာ ပိုးမွေး
သလို အရိပ်တကြည့်ကြည့် မွေးရတာ။ ပညာသင်ပေးရတာ။ လူတန်း
စေ့စေ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်ဖို့ က အစ ကလေးရဲ့ စာရိတ္တ၊ ပညာရေး၊
လူမှုရေး အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ နည်းတဲ့ ကျေးဇူးလား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။"

ကျွန်တော်ကတော့ ပလတ်စတစ်ရေခဲခွက်ထဲက အရည်ပျော်နေတဲ့
ရေခဲရေတွေထဲက အရည်မပျော်သေးတဲ့ ရေခဲတုံးတွေကို ညှပ်နဲ့ လိုက်
ကစားနေလိုက်တယ်။ ယင်ကောင် မလာအောင်ထွန်းထားတဲ့ စက္ကူပတ်
ဖယောင်းတိုင်တွေရဲ့ မီးတောက်တွေက တလွန့်လွန့် တောက်လောင်လို့
ကောင်းတုန်း။

"အဲဒီတော့ဗျာ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ မိခင်အဆင့်ဆင့်ဟာ သားသမီး
တွေကို မွေးဖွားတယ်။ ဟောဒီပုလင်းပတ်ပေါ်က ရောဘတ်ဘရင်ဆိုတဲ့
ငနဲကိုလည်း သူ့ အမေက မွေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအတွက် ဘယ်သားသမီးက
မိဘရဲ့ ကျေးဇူးတွေအတွက် ဘာတွေ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သလဲ။ အဲဒီကျေးဇူး
တွေအတွက် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ရှိသင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိဘများ လ
က်ထက်က မရှိခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထက်မှာ ရှိကိုရှိရမယ်။ မိဘရဲ့
ကျေးဇူးကို စနစ်တကျ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ပြုစုထားရမယ်"

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကံမောင့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်
တော့ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ကြေကွဲဆို့နှင့်သလိုနဲ့ မေးကြောကြီးတွေတင်း
လို့ ။ လက်တွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ ။ မျက်မှန်ထဲက မျက်လုံး
တွေက တဖိတ်ဖိတ်တောက် လို့ ။

"ခင်ဗျားမှာ သားသမီးမှ မရှိသေးဘဲ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် မှတ်တ
မ်း ထားဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ"

ကျွန်တော့်စကားတွေကို သူ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ ညှိုးနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသရိပ်တွေ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြီးမှ မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြင်လိုက်တယ်။

"ကျုပ် အဲဒါကိုပဲ ပြောချင်တာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားစပြောတုန်းက ကျုပ် ကနေ့ သိပ် စိတ်ညစ် ကြေကွဲနေတယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါပဲ၊ ကျုပ် မနေ့ညကပဲ အရူးလုပ်ခံလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ဆွဲထားသမျှ အစီအစဉ်တွေ ပျက်စီးကုန်တယ်။

"ကျုပ်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မခံစားဖူးတဲ့ ထိခိုက်ကြေကွဲမှုမျိုး ခံစားနေရတယ်။ ခင်ဗျား မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေ ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မင်းသမီးက သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် မင်းသားရဲ့ နားရွက် နားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရင် မင်းသားက ထခုန်ပြီး "ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်" ဆိုပြီး မင်းသမီးကို ဖက်လိုက်တာလေ။ ခင်ဗျား တွေ့ဖူးမှာ ပေါ့။ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေက ခေတ်ဟောင်းက ကနေ့အထိ တခြားကိစ္စတွေသာ တိုးတက်ရင်သာ တိုးတက်မယ်၊ မင်းသမီး ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ အခန်းကတော့ ဒီလိုပြလိုက်တာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက မေသက်ထား သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဇနီးလေ ။ ရုပ်ရှင်ထဲက အတိုင်းပါပဲဗျာ။ ကျုပ်ကို တိုးတိုးလေးပြောတယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့ "

ကိုကံမောင်က ယင်ကောင် တစ်ကောင်တမြီးမှ မလာပါဘဲနဲ့ စက္ကူပတ်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ဆိုဒါပုလင်းပေါ်မှာ ထပ်ထွန်းလိုက်တယ်။ သူ့ဖန်ခွက်ထဲကိုလည်း အရက်နည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်တယ်။ တော်တော်ကြာ စကားမပြောဘဲ ခပ်ဝေးဝေးက ၁၈ ကျင်းမှာ ကျင်းစိမ်နေတာကို ငေးနေတယ်။

"တကယ်လို့ ဆိုရင် ဒါ ပျော်စရာမဟုတ်လား။ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာဖြစ်မလာဘူး"

ကျင်းစိမ်တာကို ကြည့်ရင်းက သူ တိုးတိုးလေးပြောနေပြန်ရော။ တစ်ခါ ဂေါက်သီး ဖွေးဖွေးကလေးက ကတ္တီပါစိမ်း မြက်ခင်းပေါ်မှာ လိမ့်ပြေးသွားတာကို သူ ငေးနေတာ အကြာကြီး။

"အဲဒီနေ့က ကျုပ် သိပ်ပျော်တယ်။ သိပ်လည်း ဝမ်းသာခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ကျတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ဘူးလေ။ မေသက်ထား အဲသလိုပြောတော့ ကျုပ်လေ ကျုပ် အနှစ်နှစ်အလလက စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို အကောင်အထည် ဖော်ခွင့် ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာတာရော၊ သားလေးလား သမီးလေးလား မျှော်လင့်ရတာရော အို အဲဒီနေ့က ကျုပ် သိပ်ပျော်ခဲ့တာ ခင်ဗျား မြင်စေချင်တယ်။ တကယ်ပါဗျာ။ ကျုပ် ဘာလုပ်သလဲ သိလား။ နောက်ဆုံးပေါ် တိုရိုဘာဗီဒီယိုကင်မရာ တစ်လုံး သွားဝယ်လိုက်တယ်။ ခွေအလွတ် တော်တော်များများ လည်း ဝယ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ စီမံကိန်းကို မေသက်ထားကိုလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ငါ မင်းကို ဗီဒီယို ရိုက်မယ်။ မင်း ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ နေ့က စပြီး မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မှတ်တမ်းတင်တော့မယ်လို့ ဆိုတော့ သူ အံ့သြသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်စီမံကိန်းက အဲဒါပဲ။ မေသက်ထား ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ ရက်က စပြီး ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားတဲ့ ကာလ၊ မွေးဖွားမယ့် ကာလ၊ မွေးဖွားပြီးကာလ။ သမီးလေးဆိုရင်လည်း သူ လူလောကထဲ ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး သူကလေးရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု၊ သူကလေးရဲ့ စရိုက်၊ သူရဲ့ ကြီးထွားမှုအဆင့် ဆင့်၊ ကလေးရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ သူကလေးရဲ့ အသိဉာဏ်၊ ကလေးအတွက် သုံးခဲ့ရတဲ့ ငွေကြေး။ အဲဒီ Process ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျုပ် မှတ်တမ်းတင်မယ်။ တိပ်ခွေပေါင်းများစွာ ရိုက်ကူးထားမယ်။ မကောင်းဘူးလား ကျုပ်အကြံ။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ခေတ်မှာ ကံ

ကောင်းတာက ဗီဒီယိုရိုက်စက်တွေ ပေါ်လာတာပဲဗျ။ ငွေကြေးအသုံး စရိတ် ကလေးအတွက် ကုန်ကျမှုကတော့ Diary ပေါ့ဗျာ။ မပျင်းမရိ မှတ်ရသားရမှာ ပေါ့။"

ကိုကံမောင် တော်တော်မူးနေပြီ။ စကားတွေက လေးလုံးမကွဲချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဇက်ကို မနည်း ထောင်မတ်နေရပြီ။ စကားတွေက နားထဲမှာ ဆူညံနေတယ်။ တခြားဝိုင်းတွေဆီက အသံတွေ ဆူညံနေတယ်။ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကလည်း ခန်းမကြီးထဲမှာ မွန်းကျပ်နေလောက်အောင် မွန်နေတယ်။

"ဗီဒီယိုရိုက်စက်နဲ့ ကလေးရဲ့ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက် ရိုက်ကူးထားမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ။ သမီးလေးဆိုပါတော့။ အဲဒီသမီးလေး အရွယ်ရောက်တဲ့ နေ့၊ ဆိုပါတော့ ဘွဲ့ယူပြီးတဲ့ နေ့။ အဲဒီနေ့မှာ ဒီဗီဒီယိုခွေတွေကို သမီးကို ပြန်ပြမယ်။ သူ့ကို ကျွေးခဲ့၊ မွေးခဲ့၊ ကုန်ကျခဲ့တာတွေကို သူ သိစေရမယ်။ ဒီ ဗီဒီယိုခွေတွေကို ကြည့်ရင်းက ရလာတဲ့ အသိနဲ့ မိဘကျေးဇူးကို သူ့ဟာသူ ဘယ်သူ့ပယောဂ မှ မပါဘဲ သိစေရမယ်။ ခန့်မှန်းပြီးသားဖြစ်စေရမယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ မေသက်ထား အခု ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ ကိုယ်ဝန်ရှိကတည်းက အော့တာအန်တာ၊ ဆံပင်တွေ ခြောက်လာတာ၊ နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်လာတာ၊ အသားအရေတွေ ပြောင်းလဲလာတာ၊ အနေ အထိုင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာတာ အဲဒါတွေအားလုံး တစ်ကတ်စီတစ်ကတ်စီ ကျုပ် ရိုက်ထားမယ်။ အဲဒီဗီဒီယိုခွေတွေဟာ တချို့က Drama ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ တချို့လည်း Action တချို့တော့လည်း Hu mour ဟား ဟား ဟား...၊ လူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ရသမျှ ရသအားလုံး ပါဝင်မယ့် ဘဝခရီးတစ်ခုရဲ့ မှတ်တမ်းတင် Docum

entry ဗီဒီယိုခွေတွေပေါ့ဗျာ။ သမီးလေးဟာ ဒီ ဗီဒီယိုခွေတွေ ကြည့်ရင်းက သူ့ဖြတ်သန်းမှုကို အံ့သြဘနန်း ရှိနေလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ စရိုက်သဘာဝ၊ စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းပြောင်းလဲမှု၊ ခံစားမှု၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ အာဃာတ၊ မစ္ဆေရ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ငဲ့ညှာသနားမှု၊ စာနာမှု၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊ သင်ကြားခဲ့တဲ့ ပညာတွေ၊ ကုန်ဆုံးခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလတွေ၊ ကုန်ကျခဲ့တဲ့ ငွေတွေ"

ကျွန်တော်ကတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုပဲ မူးနေတဲ့ ကြားက ချလိုက်နိုင် တော့တယ်။ မှန်တရုတ်ကပ်တွေကြားက တိုးဝင်လာတဲ့ ယူကလစ်နဲ့တွေ့ကိုလည်း ရှူရှိုက်နေမိရဲ့ ။ ကိုကံမောင်ကတော့ ခေါင်းတွေကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတယ်။ ပုလင်းပတ်ပေါ်က ဒုတိယမြောက် ရောဘတ်ဘုရင်ကတော့ စကားပိုင်းကို စိတ်ဝင်စား သလို ငြိမ်သက်လို့ ။

"အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးစိတ် သန်းတွေကို ကျွန်တော် ချေဖျက်ခွင့်တော့ မရှိဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံလေ့တွေထဲမှာ အသားကျကျ နေလာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ဇွတ်တင်ခိုင်းလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ မိဘတွေက သားသမီး ဆီက ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ မျှော်လင့်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ သားသမီးဆီက ဘာမှ လည်း မျှော်ကိုးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ သားဆိုး သမီးဆိုးတွေကိုတောင် သန့်စင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြသေးတာပဲ။ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားသမီး ဆီက ကျေးဇူးတရား ဆိုတာတွေကို ခင်ဗျား မျှော်လင့်နေသေးလား ကိုကံမောင်"

ကိုကံမောင်က ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ နားထောင်နေတယ်။ စားပွဲစွန်းကို တူတစ်ချောင်းနဲ့ ခြစ်နေရင်းက ပြုံးပြီး နားထောင်နေတယ်။ မီးရော

င်အောက်မှာ သူ့လက်ကစိန်လက်စွပ်ဟာ တဖျပ်ဖျပ်။

"ကျေးဇူးတရားဆိုတာ မျှော်လင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ လား။ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားကြားမှာ ကြားခံနယ်တစ်ခု ရှိသွားပြီ။ ထားပါတော့လေ။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ပြိုင်ငြင်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့ တဲ့ ဗီဒီယိုစီမံကိန်းကလည်း တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ညက ပဲ ကျုပ်ရဲ့ စီမံချက် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ပါပြီ။ မေသက်ထားလေ ညကမှ ကျုပ်ကို ဖွင့်ပြောတယ်။ မောင်တဲ့ သက်ထား စကားတစ်ခွန်း ပြောချင် တယ်တဲ့ ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောတဲ့ နေ့ကစပြီး ဗီဒီယိုကင် မရာနဲ့ ကျွန်မကိုပဲ အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေရင်း တော်ကြာထရိုက်လို က်၊ တော်ကြာထရိုက်လိုက် လုပ်နေတာကို ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို ဘယ် လောက်ကြာကြာ သရုပ်ဆောင် နိုင်မှာ လဲတဲ့ ။ ကျွန်မ ဘယ်အချိန် ဆေး သောက်မလဲ၊ ဘယ်အချိန် ဆံစတွေ ခြောက်လာမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ချောင်းနေတဲ့ မောင့်ကိုလည်း သနားပါတယ်တဲ့ ။ တကယ်က သိပ် က လေးလိုချင်နေတဲ့ မောင့်ကို အဲသည် နေ့က နောက်လိုက်တာပါတဲ့ ။ တ ကယ်လည်း ကိုယ်ဝန် ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူးတဲ့ ။ ဘယ်တော့မှ လည်း ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး တဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရမှာ အင်မတန် ကြောက်လို့ ပဲတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ဒီဆေးတွေ ကျွန်မ မောင် နဲ့ ညားကတည်းက ညတိုင်း စားလာတာပါတဲ့ ။ ဆေးကတ်လေးတစ်ခု ကို ထုတ်ပြတယ်။ "နီရီဒေး"ဆိုတဲ့ ဆေးကတ်ကလေးဗျ။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတယ်။ Norithindrone and Mestranol Tablets တဲ့ ဗျ။ အလုံး ကလေး ၂၈ လုံးမှာ အဖြူက ၂၁ လုံး၊ သံဓာတ်ပါတဲ့ အညိုလုံးလေးတွေ က ၇ လုံးပါတဲ့ ဆေးကတ်ကလေး။ Oral Contraceptive pills တွေပေါ့ဗျာ"

"အဲဒီညက မိဘကျေးဇူး အခန်းဆက် မော်ကွန်းဗီဒီယိုအစီအစဉ်ကြီး ဟာ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲသွားတယ်။ မေသက်ထားရဲ့ လည်ပင်းကို မညှစ်မိ အောင် ကျုပ် သတိ တော်တော် ထားလိုက်ရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကပဲ ကျုပ် ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ကြီးငင်ကြီး ငိုပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်လိုက်တယ် ထင်သလဲ"

ကျွန်တော်က လုံးခြေထားတဲ့ ပုလင်းပတ်စကွူပေါ်က နှင်းဆီပွင့်ရဲရဲ ကလေးတွေကို ငေးနေရာက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာ နီရဲလို့ ။ စကွူစရာ ဖယောင်းပါ ရောလောင်နေတဲ့ မီးတောက်တွေကြားမှာ ကိုကံမောင့် မျက်နှာဟာ ကြောက်စရာကြီး။

"ကျုပ် ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ ဆေးကတ်ကလေးမှာ ဆေးပြား ဆယ်ပြားဟာ အပေါက်ကလေးတွေ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပြီဗျ။ တစ်နေ့ တစ်လုံးနှုန်းနဲ့ သူ စားပြီးပြီနဲ့ တူပါရဲ့ ။ ဆယ့်ရှစ်ပြား ကျန်နေသေးတယ်။ ကျုပ် ဆေးပြားတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခွာထုတ်ယူလိုက်တယ်။ မေသက်ထားကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အပြစ်ကျူးလွန်မိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ လက်ဖဝါးထဲက ဆေးပြား ဆယ့်ရှစ်ပြားကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ နောက် ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်တယ်။ ဗီဒီယိုရိုက်စက်ဟာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ရိုက်လို့ မရလို့ ဗျ။ ရရင် ကျုပ်ဟာကျုပ် ရိုက်တောင် ယူထားလိုက်ချင်သေးတယ်။တကယ်ဆိုရင် ညကပဲ ကျုပ် သေသွားဖို့ ကောင်းတာ။ ကံဆိုးချင်တော့ မသေဘူးဗျ။ မေသက်ထားကတော့ တစ်ညလုံးငိုတယ်။ အဲဒါတွေကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်နေတော့ မလဲဗျာ၊ ဟုတ်ဘူးလား။ နောင် ဒီဆေးကတ်တွေ အိမ်မှာ တွေ့တိုင်း မင်းမသောက်နဲ့ ငါသောက်မယ်လို့ လည်း ကျုပ် အော်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မေသက်ထားမှာ တစ်နေ့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာချင်လည်း ရှိလာမှာ ပေါ့။ အဲဒီအခါ "

ကျေးဇူးတော်ဘွဲ့ မော်ကွန်း" ကို ဆက်ရိုက်ဖြစ်ဦးမှာ ပါပဲ။ ဒီဆေးပြား ဆယ့်ရှစ်ပြား သောက်လိုက်လို့ ကျုပ်ကိုယ် တိုင်တော့ မြဲမသွားနိုင်သေးဘူး ထင်တာပဲ"

ဟေးခနဲ အော်လိုက်သံက နံပါတ် ၁၈ ကျင်းဆီက ပျံလွင့်လာတယ်။ ဂျပန်မလေး သုံးယောက်က ကျင်းဝင်သွားလို့ နဲ့ တူပါရဲ့ ။ လုပ်ခုပ်လက်ဝါးတွေ တီးလို့ ။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ တော့ ယူကလစ်ပင်ကြီးတွေ ဟာ ပိုမိုရှည်မြင့်နေသလားပဲ။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် သတိထားမိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကို မူးယစ်နေပြီ ဆိုတာပဲ။

နေဝင်းမြင့်

အမှတ် ၂၅၊ နီဝင်ဘာလ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ပွင့်လင်းချင်လှတယ် ...
လွန်းထားထား၊ ဆေးတက္ကသိုလ်၊

မောင့်ကို မချစ်သင့်မှန်း သိပေမဲ့ မချစ်ဘဲ
မနေရက်လို့ ချစ်ခဲ့မိတာ
မောင်နဲ့ သမု မတန်မရာလှပေမဲ့
မောင့်ရဲ့ ချစ်ခွင့်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်မိပါတယ်
သမုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကြာခဏ မောင် စိတ်တိုရ
စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေ များ လာတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကလေး
ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကိုလည်း ထိတ်ကြောက်မိပါတယ်
သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်အတွက် ပိုမိုအားငယ်တတ်လာတာ
အဲဒီချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင် သိရှိစိတ်ပျက် သွားမှာ ကို
ရင်မဆိုင်ရဲဆုံးပါပဲ မောင်ရယ်

မောင် သမုကို စိတ်ပျက်သည်း မခံနိုင်ဖြစ်နေတာကို ရှင်းပြဖို့ အခြေအနေဆို တာ သမုဆီကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ တစ်နေ့ထက်တစ် နေ့ စိတ်ဓာတ် ယိုယွင်းကျဆင်းလာပုံရတဲ့ မောင့်ကို အရိပ်ကြည့် အသနားခံရုံကလွဲလို့ သမု ဘာမှ မတတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ သမုကို အမြဲ အကူအညီပေးနေတဲ့ ချစ် သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘာမှ မစွမ်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

အရာရာမှာ ရှက်ကြောက် အားငယ်တတ်တဲ့ သမုရဲ့ အားနည်းချို့တဲ့ချက်ကို မောင် ဘယ်ကာလအထိ စိတ်ရှည်နိုင်ပါမလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးကို သမု အမြဲတွေးတော တတ်ခဲ့၊ ကြောက်ရွံ့တတ်ခဲ့တာပါ။ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရွံ့ကြောင့် ကြစိတ်နှင့် မလွတ်မလပ် ထုံအနေရတဲ့ သမုကို သူငယ်ချင်းတွေက ဘေးကနေ အမြဲ ဖေးမဝန်းရံပေးနေ ကြရတဲ့ အမှီကိုးခံဘဝကို တကယ်တော့ မောင့်ကို ပေးအပ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ်... အဲဒီဘဝကို မောင် သိသွားရင် မောင် သမုကို စွန့်ခွာထားရစ်လိုက်မှာ ကိုလည်း သမု စိုးကြောက်မိပါတယ်။

မောင်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ သမုရဲ့ ဣန္ဒြေရ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ပုံစံလေး ဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေပဲမို့ မောင် ဝေဒနာသံသယတွေနဲ့ ယိုင်နဲ့ ယိုယွင်း

လာတာ မဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမုကို ခွဲတော့ မခွဲလိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။

အေးဆေးပျော့ပျောင်းပြီး လေးလေးနက်နက် ခံစားချက်ကြီးမားတတ်တဲ့ ၊ စကားကို အလွန်တိုးညှက်သိမ်မွေ့စွာပြောတတ်တဲ့ မောင့်ကို စွန့်လိုက်ရရင် သမု ရင်ကွဲရမှာ ။

ဒါပေမဲ့ သမု ရင်ကွဲရတော့မယ့် အချိန်တစ်ချိန်ဟာ အလွန်တရာကို နီးကပ်နေပြီဆိုတာ ပြိုကွဲကျဆင်းလာတဲ့ မောင့်အခြေအနေတွေကြောင့် သမု ရိပ်မိနေခဲ့ပါတယ်။ မောင် စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့နေတဲ့ အချက်တွေကိုလည်း သမု သိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်...။

မောင် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားစေမယ့် သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုကို သမု ဖွင့်ဟ ဝန်မခံရဲပါဘူး။ အဲဒီနည်းနဲ့ မောင် လမ်းခွဲသွားမှာ ကိုသမု အစိုးရိမ်ဆုံး၊ အကြောက်ရှုံ့ဆုံးပါ မောင်ရယ်။

၂။

မောင် သမုကို မချင့်မရဲဖြစ်နေခဲ့တဲ့ အချက်တွေထဲမှာ ပထမဆုံးပါဝင်တာက သမုသူငယ်ချင်းတွေကြောင့် မဟုတ်လား။ မောင် သမုကို လိုက်ခဲ့စဉ်ကရော၊ အဖြေပေးပြီး မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီးတဲ့ အထိရော တစ်ရက်မှ မပျက်မကွက် သမုဘေးမှာ ဝန်းရံစောင့်ကြပ်ပေးနေကြတာကို မောင်က ခံပြင်းပုံပါပဲ။

တကယ်ဆို ချစ်သူနှစ်ဦးတည်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ ချစ်စကား

ဆိုရင်း ရယ်မော ရင်ခုန်ရတဲ့ အရသာကို မောင် မက်မောရှာတာ။ သမုလက်ဖျားကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ပြီး တိုးလွန်းညှံတဲ့ အသံလေးနဲ့ မောင်က သမုကို စကားဆိုချင်ရှာတာ။ ရှည်လျားလှတဲ့ သမုဆံပင် နက်နက်တွေကို ဆော့ကစားရင်း သမုကို တမေ့တမော ငေးစိုက်မြတ်နိုးချင်ရှာတာ။

အခုတော့ သမုအနားက ဘယ်တော့မှ မခွာဘဲ တိုးသက်လွန်းတဲ့ မောင်ပြော သမ္မုစကားတွေကို သမုသူငယ်ချင်းတွေက ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်နဲ့ ထပ်မံပြော တတ်တာကို မောင် သိပ်မုန်းမှာ ပါပဲ။ မောင်နဲ့ သမု နှစ်ယောက်တည်း တိုက်ရိုက်စကား ဆိုခွင့် တစ်ခါမှ မောင် မရခဲ့ဘူး။ မဟုတ်လား။ မောင့်အမြင်မှာ သမုသူငယ်ချင်းတွေက ချစ်သူကြားမှာ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် ချယ်လှယ်နေကြတယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ မောင် သဘောမကျဆုံးဖြစ်နေတာကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို သမုကိုယ်တိုင် အားကိုး တကြီး ခိုကပ်မှီတွယ်နေတာပါပဲ။ မောင့်ကို အရမ်းချစ်ရသလောက် မောင့်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေရတတ်တဲ့ သမုရဲ့ ပုံစံကို မောင် စိတ်ပျက်နေမှာ ကိုလည်း သမု သိနေပါ တယ် မောင်ရယ်။ မထုံတတ်သေးဖြစ်နေမယ့် သမုပုံစံကို မောင်က သွေးအေးတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့တာ မောင် မမှားပါဘူး။

မောင်ပြောသမ္မု စကားတွေကို သူငယ်ချင်းတွေ ထပ်အပြောကို စောင့်ပြီးမှ သမု စကား ပြန်တတ်တဲ့ ထုံးစံကို မောင် ဘယ်သည်းခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ချစ်သူနှစ်ဦးတည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ချစ်ခင်စကားပြောခွင့် မရတာလောက် ကြေကွဲနာကျင်စရာ ကောင်းတာကို သမုလည်း ခံစားကြေကွဲရတာပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ အလစ်ဖမ်းဖမ်းပြီး သမုကို မောင်စမ်းသပ်တိုင်း မှားယွင်းစွာ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ အို... ဒါတွေကို မောင် သိပ်

ခံပြင်းနေမှာ ပါပဲ။

"မင်း ဘယ်ဆီ စိတ်ရောက်နေသလဲကွာ"

လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်ဆူပူလေ့ရှိတိုင်း စိတ်မှာ ဒဏ်ရာ ပိုရခဲ့ရပါတယ်။ သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင်သိသွားရင်တော့ ပစ်ပစ်ခါခါကို စွန့်ခွာသွားမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ စိတ္တဇတွေလည်း ရင့်သန်ခဲ့ရပါတယ် မောင်ရယ်။

၃။

"မောင် သမုကို စိတ်ဆိုးနေလား"

အခါများစွာကလိုပဲ မောင်နဲ့ သမုအကြားမှာ မပြေမလည်ဖြစ်သွားပြီးရင် မောင်ရှိရာအတန်းကို သမုတို့ လိုက်ကြရတော့တာပါပဲ။ မောင်က ခဏစိတ်ဆိုးရာက နေ အပြီးအပြတ် လမ်းခွဲလိုက်မှာ ကို သမု အစိုးရိမ်ဆုံးပါနော်။ သမုကချောရင် မောင် စိတ်ဖြေလိုက်မြဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ တရိပ်ရိပ် ဆွေးအိပဲ့ကျတော့မတတ် ပြီယွင်းလာတဲ့ မောင့် သည်းခံနိုင်စွမ်းအားကို ဖြေသိမ့်ပြုပြင်နိုင်စွမ်းတော့ သမု မရပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ မောင်ရယ် မောင်နဲ့ နေခွင့်ရသမျှ အချိန်ကလေးမှာ မောင်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံး၊ အပြေလည်ဆုံးလေး နေချင်ပါတယ်။ မောင်လမ်းခွဲသွားတဲ့ အခါလည်း အနူးညံ့ဆုံး၊ အတိုးတိတ်ဆုံးလေးနဲ့ အမုန်းကင်းစွာ လမ်းခွဲသွားစမ်းပါ။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ လွမ်းဆွတ်မှုနဲ့

မျိုးသိပ်စွာ မျက်ရည်ကျရင်း သမု ကျန်ခဲ့ပါရစေ။ သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင် သိရှိသွားပြီး ရှက်နာကြည်းစွာ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ စိတ်ပျက်ကျော့ခိုင်းသွားခြင်းမျိုးကို သမု ဘယ်သောအခါမှ ရင်မဆိုင်ပါရစေနဲ့ နော်။

"မောင် ဘာကိုစိတ်ဆိုးရမှာ လဲ"

အနည်းငယ်ပြုံးပြီး မောင် တစ်ခုခုပြောလိုက်တာကို သိရစဉ် သမုသူငယ်ချင်း မေမိက ပြုံးပြီးလေးနဲ့

"ကဲ ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကောင်းက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးလို့ " ဝင်ပြောတော့မှ မောင့်စကားကို သမု သိခွင့်ရပါသည် ။ မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့စကားကို ထပ်ပြောသော မာမို့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ မလိုလားပုံပြလေသည် ။ သို့ပေမဲ့ ပြေလည်စမို့ မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်သည်းခံထားပုံလည်း ရှိသည် ။

မောင် မောင့်အသံဟာ သာမန်ထက် ပိုကျယ်ခဲ့ရင် မောင်နဲ့ သမုကြားမှာ ဖုထစ်ထုံးပြစ် အနည်းငယ် ရှားသွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆို သမုသူငယ်ချင်းတွေလည်း မောင့်စကားခွန်းတိုင်းကို ထပ်မံပြောပြဖို့ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မောင်ပြောသမျှစကားတိုင်း ကို မေမိတို့ က သမုအနားကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန် သံယောင်လိုက်ပေးကြတာ မောင် လုံးဝ မနှစ်မြို့နိုင်မှန်း သိပေမဲ့ အလွန် တိုးသက်လှတဲ့ မောင့်အသံကြောင့် ရယ်၊ သမုချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင် သိရှိရိပ်မိမှာ စိုးစိတ်နဲ့ မောင့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ထာဝစဉ် ငဲ့ကျထားတတ်တဲ့ သမုမျက်နှာဘေးက နားကလေးမှာ အကြားအာရုံတချို့ ချွတ်ယွင်းချို့တဲ့ နေတာကြောင့် ရယ်၊ ဒီအချက်တွေကြောင့် သမု ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ ဘူး။ လုံးဝမကြားရတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် လစ်ဟာသွားတတ်တာ၊ ခပ်ကျယ်

ကျယ် ပြောရင်တော့ ကြားရတတ်တာ တစ်ချိန်မှာ သမုနားတွေ လုံးဝ အာရုံကင်းမဲ့သွားရင် နားကြပ်ကို အသုံးပြုရတော့မှာ ။ မွေးရာပါ နားမကြားတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့အလိုလို နားမှာ လာထိခိုက်ခဲ့တာမို့ သမု သိပ်ရှက်ခဲ့ရတာပါ။ သမုသူငယ်ချင်းတွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ တောင် မသိတဲ့ ဒီကိစ္စကို မောင်သိသွားရင် စိတ်ပျက်သွား၊ ရှက်သွားမှာ ကို သမု အစိုးရွံ့ဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်နဲ့ စချစ်ခဲ့ကတည်းက မေမီတို့ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သမုချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင်မသိအောင် ဝိုင်းဝန်း ဖုံးကွယ်ထားခဲ့မိတာပါ။

မောင့်ကို မချစ်သင့်မှန်း သိပေမဲ့ မချစ်ဘဲ မနေရက်လို့ ချစ်ခဲ့မိတာ။ မောင်နဲ့ သမု မတန်မရာလှပေမဲ့ မောင့်ရဲ့ ချစ်ခွင့်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်မိပါတယ်။ သမုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကြာခဏ မောင် စိတ်တိုရ၊ စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေ များ လာတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကလေး ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကိုလည်း ထိတ်ကြောက်မိပါတယ်။ သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် အတွက် ပိုမို အားငယ်တတ်လာတာ၊ အဲဒီ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင် သိရှိစိတ်ပျက် သွားမှာ ကို ရင်မဆိုင်ရဲဆုံးပါပဲ မောင်ရယ်။

"တစ်ခုခု သွားစားရအောင် သမု"

သိပ်တိုးလွန်းတာမို့ မောင် စကားပြောလိုက်တယ် ဆိုတာကို မောင့် မျက်နှာကို အရိပ်ကြည့်မနေရင် သိမှာ မဟုတ်။ မိုးက ရယ်ပြီး

"ဟေး ကိုကောင်းကြီး ကျွေးတော့မယ်ပေါ့လေ၊ သမု စားရသောက်ရဦးမယ်"

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်မှ သမု မောင်ပြောတာကို သိခွင့်ရတော့တာပါ။ မောင့်လက်ကို တွဲလိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သမုဘဝဟာ အသာယာဆုံးပေါ့။ အမြဲ ပြေလည်နေစေဖို့ မောင်

သမုကို ခပ်တိုးတိုးစကားတွေ သိပ်မပြောစေချင်ဘူး။ မေးခွန်းတွေ မမေးစေချင်ဘူး မောင်ရယ်။ သမုကိုယ်တိုင် မောင့်ပါးစပ်အလှုပ်ကိုသာ မြင်ရပြီး ခံစားချက်ကင်းမဲ့တဲ့ အကြားအာရုံကြောင့် ဘာ တစ်ခုမှ တုံ့ပြန်အဖြေမပေးနိုင်စွမ်းတဲ့ အခါ၊ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါတွေ မှားယွင်းသွားတဲ့ အခါမှာ

"မင်း ဘယ်ဆီ စိတ်ရောက်နေသလဲ"

လို့ မောင် ဒေါသနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မှ ပဲ သမု ကြားခွင့်ရခဲ့၊ တုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို အားကိုးတကြီး မှီခိုနေရတဲ့ သမုဘဝကို မောင်သိ သွားရင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်မလဲ ဆိုတာ မတွေးရဲလောက်အောင် ပါပဲ။ အဲဒီအချက်တွေကြောင့် ပဲ သမု မပွင့်လင်းရဲတော့တာပေါ့။

၄။

မောင့်ရဲ့ စကားသံ တိုးတိုးလေးတွေကို မကြားရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘေးကနေ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်ပြောပေးမှ ကြားခွင့်ရတဲ့ သမုရဲ့ အခြေအနေကြောင့် မောင်နဲ့ သမု တစ်ခါမှ တိုက်ရိုက် စကားပြောခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအတွက်တော့ မောင် သိပ်ခံပြင်း အောင့်သက်နေမှာ ပါ။ တစ်ခါတုန်းကတော့ မိုးတို့ အလစ်မှာ မောင်က သမုနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး စကားပြောလိုက်ပြီး မေးလေး ဆတ်ပြခဲ့တယ်။ တစ်ခုခု မေးနေပြီ

ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး သမု သိပ်ကို တုန်လှုပ်သွားခဲ့တာလေ။ မိုးတို့ ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိတော့ မိုးတို့ က

"ကိုကောင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ မိုးတို့ မကြားလိုက်ဘူး"

လို့ ပြန်မေးပေမဲ့ မောင် ထပ်မပြောပြခဲ့ဘူး။ သမုကိုပဲ အတင်းကြည့်ပြီး

"သမု ဖြေလေ"

လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပါရော။ အဲဒီတုန်းကတော့ သမုအတွက် ဖြေစရာ အဖြေမရှိတာမို့

"သမု မသိဘူး"

လို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့မိတာမို့ မောင် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်မှ မောင်က

"မင်းကွာ ချစ်လားလို့ မေးတာကိုတောင် မသိဘူးလို့ ဖြေရက်တယ်"

လို့ နှမ်းနှမ်းလျလျ ညည်းလိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မေမီရဲ့

"အေးလေ သမုကလည်း ကိုကောင်းက ချစ်လားလို့ မေးတာကို မသိ ဘူးတဲ့ တော် ဟာသပဲ"

ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သမု သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ အဲဒီလိုပေါ့မောင်ရယ်၊ သူငယ် ချင်းတွေက အချိတ်အဆက်တွေနဲ့ မောင့်စကားတွေကို သမုသိ လာအောင် စွမ်းဆောင်ပေးမှ မောင့်ကို စကားပြောခွင့်ရတဲ့ သမုကို မောင် ဘယ်သည်းခံချင်ပါတော့မလဲ နော်။ အဲဒီတုန်းက

"အလကားစတာ၊ မောင့်ကို သမု အရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းချစ်တယ် နော် သိလား"

လို့ မောင့်ပခုံးစွန်းကို ခြေဖျားထောက် လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ခဲ့ တဲ့ စကားဟာ အဲဒီကတည်းက မောင့်အတွက် အရာမရောက် နိုင်တော့တာ သမု သိနေခဲ့ပါတယ်။ ခံစားချက်တွေ ရော့ပြွမ်းပြည့်သိပ် နေတဲ့ မောင့်မျက်နှာမှာ သည်းခံကြင်နာရိပ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့လောက် အောင် ရှားပါးနေခဲ့ပြီး စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ရိပ်တွေ၊ ဆွေးမြည့် နာကျင်ခြင်း တွေသာ နေရာယူလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့နေ့မှာ မောင် သမုကို စွန့်ခွာတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ဟာ ဆိုးရွားဖိစီးစွာ သမုရင်ကို လှိုက်စားဖဲ့ခြွေခဲ့ပါတယ် မောင်ရယ်။ သမုအကြောက်ဆုံး အချိန်ဟာ သမုမသိလိုက်ဘဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲနော်။ သမု ပေါက်ကွဲမှုကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။

၅။

ထုံးစံအတိုင်း အတန်းရှေ့ဆုံးမှာ နေရာယူလေ့ရှိသော သမုကို အဖော်ကင်းစွာ တစ်ယောက်တည်း တွေ့လိုက်ရတာမို့ ကောင်းမိုး တအံ့တဩရှိသွားရသည် ။ အေးဆေး နူးညံ့ကာ ဆံပင်ရှည်ကြီးများ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပြိုကျအုံ့ဆိုင်းနေသော ခပ်ငုံ့ငုံ့မျက်နှာ လေးကို ကောင်း မြတ်နိုးခြင်းတစ်ဝက် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ခြင်း တစ်ဝက်ရှိခဲ့တာ ကြာပြီပဲ ။ စချစ်ကတည်းကပဲ ဖြစ်၏။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ချယ်ချယ်လှယ်လှယ် ရှုပ်ရှုပ်ခတ်ခတ် နှင့် ပုံစံကို ကိုကောင်း သိပ်ကို ဒေါသထွက်ခဲ့တာ။ ပြီး

တော့ မထုံတက်သေးနှင့် အေးစက်ခံစားချက်မဲ့လှသော သမုဒယကိုလည်း မုန်းချင်စိတ်ပင် ဝင်ခဲ့တာ။

အခုတော့ စချစ်ကတည်းက ဒီကနေ့အထိ ကာလအတွင်းမှာ ကောင်းတောင်းတခဲ့ရသော ရှားပါးရဲခဲသည့် ဒီအခွင့်အရေးကို ပထမဆုံးအကြိမ်ရလိုက်တာမို့ တက်ကြွဖျတ်လတ်လာသည် ။ တစ်ယောက်တည်း၊ သမုဒယကလေးတစ်ယောက် တည်းလေ။

"သမုလေး"

ရနေကျရနံ့သင်းကလေးတစ်ခုကြောင့် သမု မော့အကြည့် နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ်သွားသော ရယ်ပြုံးပြုံး မောင့်မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သမု တုန်လှုပ်သွားရသည် ။ ဒီနေ့မှ သမုတစ်ယောက်တည်း အစောကြီး ရောက်လာရသည့် အဖြစ်ကို နောင်တရသည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးတုန်ခတ်စွာနှင့် ထိုင်လေမောင် ဟု ဆိုလိုက်ရင်း ငိုချင်လာသည် ။

သမုအကြောက်ဆုံးအချိန်ဟာ ဒီနေရာမှာ ဖြစ်ပေါ်မလာပါစေနဲ့ နော် ။ မောင် ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ သမုကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေလိုက်ပါ။ ပေါက်ကွဲမှုတွေကို သမု မုန်းလိုက်တာ။ မိုးတို့ အမြန်ဆုံးရောက်လာပါစေ၊ ဘုရားသခင် သမီးတော်ကို မောင် စကားပြောဖို့ မကြိုးစားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးထားတော်မူပါ။

မောင် တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် မကြားရမည့် သမုနားကြောင့် အဖြေတွေ မှားယွင်းသွားမှာ ၊ မောင် ရိပ်မိသိရှိသွားမှာ ၊ ပေါက်ကွဲမှုတွေ လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ထွန်းလာ မှာ ၊ အို... သမု ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

"သမု နေကောင်းလား"

တွန့်ဆုတ် ပင့်သက်ဖြာနေသော သမုဒယကို ကောင်း မျက်မှောင်ကု

ပ်ချင်လာသည် ။ ကိုယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေပုံမျိုး...။

မောင် ဘာပြောလိုက်မလဲ စောင့်ကြည့်နေမိသော သမုက မောင့်နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်သွားတာမို့ စတင် တုန်လှုပ်စပြုလာသည် ။ ကျယ်ကျယ်လေး ပြောလိုက်စမ်းပါ မောင်ရယ်။ ဟောငုံ့ကြည့် ရယ်ချင်ကာ မေးလေးဆတ်ပြနေသဖြင့် တစ်ခုခုမေးတာ နေမှာ ပဲ။ ခေါင်းကလေးလှုပ်ရုံညိတ်ပြလိုက်ပြီး မှားသွားမည်လား စိုးရိမ်စွာ မောင့်ကို မော့ကြည့်နေမိဆဲ မောင့်အပြုံး မပျက်ကွယ်သေးတာမို့ သမုအဖြေ မမှားသေးတာ သိရ၏။ သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်ကျသွားဆဲ

"မိုးတို့ မလာသေးဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်နေရာရာသွားရအောင် "

တစ်ခုခု ပြောလိုက်ပြန်ပြီ။ သမု ဘာတစ်ခုမှ မကြားရသော မောင့်စကား အတွက် တုံ့ပြန်စရာ ရှာမတွေ့ဘဲ မောင့်ကို တိုးလျှိုးစွာကြည့်ရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန် လာ၏။

"နော် သမု ထလေ "

ဝိုင်းစက်ကာ ကြောက်ရွံ့နေပုံရသော သမုမျက်လုံးများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဥပေက္ခာပြုကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

အို လက်ကမ်းပေးနေ တာပါလား။ မောင် တစ်နေရာရာသို့ သွားဖို့ ခေါ်နေတာ များ လားဟု တွေးယူ၍ သမု လန့်သွားရသည် ။ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မောင်ရယ်။ နှစ်ယောက်တည်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ။

"မိုးတို့ မလာသေးဘူးမောင်ရယ် ခဏလေး "

အခုအချိန်မှာ သမုအဖြစ်က ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသော မေးခွန်းများကို ဖြေနေရ သူတစ်ဦးရဲ့ အမှားကို စိုးရွံ့စောင့်စားနေရသလိုပဲ စေးထန်း

လာတဲ့ ချွေးများ ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းတွေ အပြည့် ရှိနေရပါတယ်။

"မိုးတို့ မလာတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ မင်းနဲ့ တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်၊ သမု မင်းကိုပဲ တို့ လိုအပ်တာ"

စိတ်တိုလာပုံနှင့် မျက်နှာနီရဲလာသောမောင့်ကို ငေးရင်း သမု ငိုချင် လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းမာစွာ လှုပ်ရှားနေတာ၊ အို မောင် သမုကို တစ်ခုခုမမေးလိုက် ပါနဲ့ မောင်ရယ်။

"လာ ထ၊ အင်းလျားဘက်သွားရအောင်။ အင်းလျားဆိုတာ ချစ်သူနှစ် ယောက်တည်း သွားရတဲ့ နေရာ၊ ကဲ ထ"

မောင် အတင်းခေါ်နေတာ သေချာနေပါပြီ။ အတင်းမလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ပြီးတော့ လေသံ တိုးတိုးလေးတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲဖို့ အစပျိုးမနေပါနဲ့၊ ပြေလည်ပါစေ မောင်ရယ်။

"ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြောက်ဆုတ်နေတာတုံး သမု၊ ဟင် တို့ နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ ကို မင်း ဘာလို့ အမြဲငြင်းဆန်နေခဲ့သလဲ၊ တို့ သိက္ခာကိုတော့ မင်း လေးစားဖို့ ကောင်းတယ်၊ မင်း လေးစားဖို့ ကောင်းတယ်။ မင်း သိပ်အေးစက်နေတာ ဘာသဘောလဲကွ"

အို မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေ၊ မောင့်မျက်လုံးတွေမှာ သမုကြောက်ရွံ့သော မုန်းတီး နာကြည်းရိပ်များ ယှက်သန်းလျက်။ မောင့်အသံကတော့ တိုးလျှမြပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး တဆိတ်လောက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ပစ်လိုက်ပါ မောင်ရယ်။ မောင်ဦးတည်နေတဲ့ စကားတွေထဲက တစ်စိတ် တစ်ဒေသလောက် သမု သိပါရစေ။ သမုကို မုန်းတီးစကား တွေ ဆိုနေတာ လား၊ စွပ်စွဲတဲ့ သံသယစကားတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်နေတာလား၊ သမုရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မောင် ရိပ်မိနေပြီလို့ ပေါက်ကွဲစွာ ရေရွတ်နေတာလား၊ ကြားပါရစေ မောင်ရယ်။

"တို့ ကို မင်း လုံးဝအားမကိုးဘူး၊ အထင်မကြီးဘူး။ တို့ ကို ဘယ်တုန်းကမှ လွတ်လပ်ခွင့် မင်း မပေးခဲ့ဖူးဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေကို အမြဲ အားကိုးတွယ်ကပ်နေတာ၊ တို့ ကို အေးစက်ပြနေတာ မင်းကို တို့ က ဘာများ လုပ်မှာ မို့လဲ သမု။ မင်းရဲ့ ဒီလိုတုံ့ပြန်ချက်တွေကို ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။"

သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ အဲဒီအစွန်းကလေးတော့ သမု ကြားသွားသည် ။ မောင့်အသံလေး အဲဒီနေရာမှာ ကျယ်သွားတာပဲ။ သိပ်ကို လှုပ်ရှား ပေါက်ကွဲချင်ပုံရသော မောင့်မျက်နှာကို သမု ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ မောင် ဘာကို သည်းမခံနိုင်တော့တာပါလိမ့်၊ ဘာကို သည်းမခံနိုင်တော့တာပါလိမ့်။ ဟင့်အင်း ခွဲသွားဖို့ တော့ ဒီအချိန်မှာ မဆုံးဖြတ် လိုက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ဒီလိုပေါက်ကွဲမှုမျိုးနဲ့ မောင် ကျောခိုင်းသွားမှာ ကို သမု ရင်မဆိုင်ပါရစေနဲ့ ။

"တောက် ငါ့ကို မင်း ဆက်ညှဉ်းမထားစမ်းနဲ့ သမုရယ်။ မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား တစ်ခုခု ပြောလိုက်စမ်း။ မင်း ငါ့ကို စိတ်မပါတော့ဘူး မဟုတ်လား။ မင်း လမ်းခွဲချင်နေပြီမဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူး မဟုတ်လားဟင် ပြောစမ်း"

မေးစေ့လေး တဆတ်ဆတ် ခတ်နေပုံက တစ်ခုခုကို ပြတ်သားလှစွာ သိရှိလိုပုံမျိုး၊ တစ်ခုခုကို မောင် အပြင်းအထန် မေးနေပြီပဲ။ ဘာပါလိမ့်၊ ဘာကို မေးနေတာပါလိမ့်မောင်ရယ်။ မောင့်အသံက တိမ်ဝင်သွားသလို တိုးပျောက်သွားလိုက်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပုံစံမို့ အသံကို သိပ်ကို စုစည်း သိပ်သည်းစွာ တိုးလျှောက်နှင့် သမုနားဆီ ဘာခံစားချက်မှ ရိုက်ခတ်မလာပါ။

တစ်ခုခုတော့မေးနေတာပဲ။ အို... အပြင်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာများ

လား၊ ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့ ။ မောင် မကြာခဏ တောင်းဆိုဖူးတာလည်း နှစ်ဦးတည်း စကားပြောခွင့်ရဖို့ ကိုပဲ။

ခပ်ပြင်းပြင်းအရိုက်ခံထားရသလို နီကြင်နေသော မောင့်မျက်နှာမှာ အကြော နီနီများ ထင်းပြလာသော မျက်သားတစ်စုံက တစ်ခုခုမှားယွင်း လိုက်လျှင် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲကျလိုက်ဖို့ အရှိန်ယူနေဟန်။ ဒါ ဆိုရင် တော့ မောင် အပြင်သွားဖို့ ခေါ်နေတာ မှန်လျှင် သမု ငြင်းပစ်လိုက်ဖို့ မဖြစ်။ အရဲစွန့်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်လျော့ပစ်လိုက်ရ တော့မှာ ပဲ။ အခု အချိန်မှာ မောင်မပေါက်ကွဲဖို့ က အရေးကြီးဆုံးပါပဲ။

"ဖြေလေ သမု မင်း လမ်းခွဲတော့မလား"

မေးလေးဆတ်ပြပြီး တစ်စုံတစ်ခု မေးလိုက်ပြန်ပြီ။ မောင် ဘာဖြစ် လို့ များ တိုးလွည့်သက်တဲ့ အသံကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ဘာမှ မကြားရတဲ့ သမုချွတ်ယွင်း ချက်ကိုတော့ မောင်သိလို့ မဖြစ်။ ဒါဆို သမု အတွေးနဲ့ ယူဆထားတဲ့ မောင် အပြင်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာကို သမု ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ မောင် စိတ်ကျေနပ်စေဖို့ လေ ။ ဟန်ဆောင်ခြင်းဟာ ပင်ပန်းလှပါလား မောင်ရယ်။ မပွင့်လင်းခဲ့တဲ့ သမု ရှေ့ဆက် ဟန်ဆောင်ခြင်းကိုပဲ ဆက်လက် ဖက်တွယ်ထားဦးတော့ မယ် ထင်ပါရဲ့...။

အခုလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး မောင့်စကားကို နားလည်သလို မောင်ခေါ်နေတာကို ခေါင်းညိတ်ပြတော့မယ်။ သမု မပွင့်လင်းသမျှ မောင်မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ရဦးမှာ ပဲ။ အခုတော့ တစ်ခုခုမေးနေပုံရသောမောင့်ကို ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ချထားလိုက်သည် ။ မှားယွင်းသွားမှာ လား။ အို... မှန်ပါစေကွယ်။ မောင်ခေါ်တဲ့ နေရာကို သမု အရာအားလုံးကိုစွန့်ပြီး လိုက်မယ်လို့

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီ။ အို... တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပါလား၊ မောင် ဘာလုပ်
နေသလဲ တိတ်ဆိတ်စွာ။ ပြီးတော့ ကြည်နူးစွာ ပြုံးကြည့်နေမှာ လား။
ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာ လဲ။

သမု ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ တော့ အလွန်တရာ ကြောက်မက်
ဖွယ် ကောင်းတဲ့ ပေါက်ကွဲနေသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသ
ည် ။ ပြီးတော့ အဆမတန် သိပ်သည်း နက်နဲသော မျက်ရည်စက်က
လေးတစ်စ ခိုတွယ်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးလို
က်ရပုံမျိုးနှင့် ကြေကွဲဆွေးမြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေ ပေါ့။ ဟင်... ဒါ
ဆို မောင့်မေးခွန်းဟာ တစ်နေရာရာကို ခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ခိုင်းတာ မဟုတ်
ဘူး ပေါ့။ ခေါင်းခါစေလိုသော မေးခွန်းတစ်ခုကို မောင် မေးခဲ့ပြီဆိုတာ
သိလိုက်ရပြီး ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ကတော့ သမုဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာနိုင်
တော့မှာ မဟုတ်...။

"မောင်..."

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ သမု မောင့်လက်ဖျားလေးကို ဆွဲကိုင်မိစဉ်မှာ
တော့ မောင်က နာကြည်းစွာ ရုန်းထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ အလွန်ကြောက်
စရာ ကောင်းသော အပြုံးတစ်ခု ပြုံးပြပါသည် ။ သမု သိလိုက်ပြီ။ သ
မုသိပ်ကြောက်တဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ဟာ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီပဲ။
မောင် ဘာများ မေးခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်။

ပေါက်ကွဲမှုကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့မိသော သမုရှေ့မှာ မောင်
အသံတိတ်ပေါက်ကွဲနေတာကို ကြာမြင့်စွာ တွေ့နေရတော့သည် ။ ပြင်း
ထန်သော မုန်းတီးခြင်းတွေ၊ ပေါက်ကွဲနေသော နာကြည်း ခံပြင်းခြင်း
တွေ၊ အဆုံးစွန်သော စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ၊ ပြီးနောက်မှာ တော့ ပြင်းထန်
ကျယ်လောင်လှသော ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကို သမု နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရသ

ည် ။ သမုလိုလားသော မောင့်အသံ ကျယ်ကျယ်ကလေး...။ သို့သော် ထို
အသံလေးထဲမှာ တော့ သမုကို ရူးသွပ်သေဆုံးသွားစေသော အဆိပ်များ
ပါဝင်လာခဲ့သည် ။

"မင်းကို ငါ မုန်းလိုက်ပြီ သမု"

တဲ့ ။ အိုး... သမု လူသေတစ်ယောက်လို ဝိညာဉ်လွင့်စဉ်သွားတော့သ
ည် ။ ထိုစဉ် သမုကြောက်လန့်မိခဲ့သော ပေါက်ကွဲစွာ မောင် ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာသွားခြင်းကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည် ။

သမု ပြင်းပြင်းပြပြ ငိုကြွေးနေမိချိန်မှာ တော့ မောင်သည် အလွန်တ
ရာ ပြတ်သားမာကျောစွာ သမုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ ဝေးကွာသွား
တော့သည် ။ ဟင့်အင်း အဲဒီလောက်အထိ မြန်ဆန် စောစီးစွာ မောင်
ပေါက်ကွဲသွားလိမ့်မယ်လို့ သမု ထင်မထားခဲ့ပါဘူး။ ဘာအတွက်နဲ့ မော
င် သမုကို မုန်းသွားခဲ့သလဲ။ သမု ကြားခွင့်ရချင် လိုက်တာ မောင်ရယ်...။

လွန်းထားထား၊ဆေးတက္ကသိုလ်၊

အမှတ် ၂၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ရေသည် ယောက်ျားနှင့် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း
ဝင်းစည်သူ

ဆရာ...၊ ဦးပုညတို့ ခေတ်တုန်းက
ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ မရှိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်ဆရာ
ခုခေတ်လိုသာ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ
ပေါ်လို့ ကတော့ စုတ်ပြတ်သွားမှာ သေချာပေါက်ပဲ
ဖော်မျိုးအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်နဖူးကြောတွေ
ထောင်တက်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်
ဒီကောင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘာပြောချင်တာလဲ။

ကျုပ်ဟာ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းက အထက်တန်းပြ မြန်မာစာဆရာပါ။ အာပေါက်အောင်လည်း သင်ရ၊ လက်ညှောင်းအောင်လည်း စစ်ရဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ပါ။

မှန်တာ ပြောမယ်နော်။

ဒီပြင်စာတွေကိုစစ်ရရင် ကျုပ် သိပ်ပျင်းတာပဲ။ ဒီပြင်စာတွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ။ ခက်ဆစ်တွေ၊ အလင်္ကာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ စကားပြေတွေ၊ ရေသည် ပြဇာတ် စကားစပ်တွေကို ပြောတာပါ။ အလွန်လေးလံထုံထိုင်း စေတဲ့ သဒ္ဒါဆိုတာကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။

စာစီစာကုံး စစ်ရမှာ ကျတော့ ကျုပ် လုံးဝမပျင်းဘူး။ ရေးချင်သ လောက် ရေးခဲ့ကြ။ ဘယ်နှပိုဒ်ရေးမလဲ၊ ဘယ်နှမျက်နှာရေးမလဲ။ မငြီး ငွေ့စတမ်း ထိုင်ဖတ်တော့တာပဲ။ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်၊ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ် ပုဒ်။

လူငယ်တွေရဲ့ အတွေး၊ လူငယ်တွေရဲ့ အရေးကို ကျုပ်က သိပ်သ ဘောကျတာ။ လူကြီးတွေရေးတဲ့ ရောင်းတန်း စာစီစာကုံးတွေထဲက မှီး ချတာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ် လုံးဝ အားမပေးဘူး။ ကိုယ်နဲ့ မတော်တဲ့ အင်္ကျီကြီးကို အငှားဝတ်လာတာနဲ့ တူတယ်လို့ ကျုပ် အမြဲပြောနေကျ။ ပြစ်တင် ရှုတ်ချနေကျ။

ဟုတ်တယ်လေ။

လူငယ်ဟာ လူငယ်လိုပဲဖြစ်မှ ပေါ့။ ငယ်တုန်းမှာ လူကြီးငွေ့တွေ သ န်းနေတာဟာ သဘာဝမှ မကျဘဲ။ နုတဲ့ အရွယ်မှာ နုသလိုတွေး၊ နုသလို ရေးမှ သန့်ရှင်းစင် ကြယ်တော့မှာ ပေါ့။ သစ်လွင် လတ်ဆတ်တော့မှာ ပေါ့။ အတွေးရဲရဲ၊ အရေးရဲရဲ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။

ဘယ်နေရာမဆို ဟန်ဆောင်တယ်၊ အယောင်ဆောင်တယ် ဆိုတာ ကောင်းမှ မကောင်းတာ။

အဲ... ကိုယ်ပိုင် အတွေးကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်

အရေးကလေးတွေများ ဖြစ်နေပြီ ဆိုရင်တော့ လား။ သူတို့ စာအုပ်က
လေးတွေကို ဖတ်နေတဲ့ ကျုပ်မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးမှာ အပြုံးပန်းတွေမှ
ပွင့်လို့ ၊ ဝေလို့ ။ ကျုပ်မင်နီတံကလည်း အမှတ်တွေကို ရက်ရက်ရော
ရော ပေးနေလိုက်တာမှ သွက်လို့ ၊ လက်လို့ ။ ၂၀ ပိုင်း ၁၅၊ ၂၀ ပိုင်း ၁၆၊
၂၀ ပိုင်း ၁၇။

ကလေးတွေကို စာစီစာကုံး မလေ့ကျင့်ခိုင်းလို့ ကလည်း မဖြစ်ဘူး
လေ။ စာစီစာကုံး ကောင်းမှ သာ ဂုဏ်ထူးစဉ်းစားတာ၊ ဂုဏ်ထူးရတာလို့
ကျုပ် သိပြီးသားပေကိုး။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက် မြန်မာစာကို တကယ်တတ်၊ မတတ်၊ တ
ကယ် လေ့လာ၊ မလေ့လာဆိုတာ စာစီစာကုံးကို ကောက်ဖတ်ကြည့်လို
က်တာနဲ့ အသိသာ ကြီးပဲ။

ခက်ဆစ်တွေ၊ ဝေါဟာရတွေ ဘယ်လောက်ကြွယ်၊ မကြွယ်ဆိုတာလ
ည်း ပေါ်နေတာပဲ။ အလင်္ကာတွေ ဘယ်လောက်သုံးတတ်၊ မသုံးတတ်ဆို
လည်း ထင်းနေတာပဲ။ အတွေး ဘယ်လောက်ကောင်း၊ မကောင်းဆိုတာ
လည်း သက်သေခံနေတာပဲ။ စကားပြေ အသွားအလာ ချော၊ မချော၊ ဝါ
ကျဖွဲ့ထုံး မှန်၊ မမှန်ဆိုတာလည်း ရှင်းနေ တာပဲ။

တကယ်တော့ စာစီစာကုံးဆိုတာ ပင်လယ်ကြီးမှ
တကယ့်ပင်လယ်ကြီး တစ်ခုပါ။

သူတို့ သင်ရတဲ့ သဒ္ဒါဆိုတဲ့ မြစ်၊ ခက်ဆစ်ဆိုတဲ့ မြစ်၊ အလင်္ကာဆိုတဲ့
မြစ်၊ ကဗျာဆိုတဲ့ မြစ်၊ စကားပြေဆိုတဲ့ မြစ်၊ မြစ်တွေမြစ်တွေမှန်သမျှ
ဟာ အဲဒီထဲကို အကုန် စီးဝင်ရတာကိုး။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကလေးတွေကို သောကြာနေ့တိုင်း တစ်ပတ်တစ်ပုဒ်နှုန်း အရေးခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ အိမ်စာပေးလွှတ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ အတန်းထဲမှာ တင် ရေးရတာ။ မိနစ်လေးဆယ်အတွင်း ပြီးအောင်ရေး။ မရေးနိုင်တဲ့ လူ ခုံပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်။ ဒါမှ မဟုတ် အတန်းရှေ့ကို ထွက်ခဲ့။ လုပ်စေ ထိုင်ထ အခါသုံးဆယ်။

ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း ကျုပ်က ကြိုပြီးပြောထားလေ့ မရှိဘူး။ စာမေးပွဲကြီး အတွက် အကျိုးပြုစေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သမျှ ကျုပ်ခေါင်းထဲပေါ်လာတာကို ချပေး လိုက်တာပဲ။

ရုတ်တရက်ပေးတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ဖျတ်ခနဲတွေးစေပြီး ပြုန်းခနဲရေးရတဲ့ လေ့ကျင့်မှု။

ဇော်မျိုးအောင်။

တပည့်တွေထဲမှာ တော့ ကျုပ် သိပ်သဘောကျမိတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ခိုင်းချင်တဲ့ ခေါင်းစဉ်ခိုင်း ကျုပ်စားပွဲကို ပထမဦးဆုံး စာအုပ်လာထပ်နိုင်တဲ့ သူဟာ လက်ရေး လက်သား၊ သတ်ပုံ အကျအပေါက်၊ စာပိုဒ်အခွဲအတွဲ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမလိုဘူး။

ရေးပြီဆိုလည်း အဖြစ်သဘောလောက်၊ မည်ကာမတ္တလောက်လုပ်တတ်တဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး ။ အနည်းဆုံး သုံးမျက်နှာထက်တော့ ကျော်အောင် ရေးနိုင်တာချည်းပဲ။

စာကျတော့လည်း ကောင်းသလားမမေးနဲ့ ။ အတွေးလည်းကောင်း

တာပဲ။ အရေးလည်း ကောင်းတာပဲ။ နိဒါန်းကို နိဒါန်းနဲ့ တူအောင်၊ စာကိုယ်ကို စာကိုယ်နဲ့ တူအောင်၊ နိဂုံးကို နိဂုံးနဲ့ တူအောင် အလွန်ရေးတတ်တဲ့ ချာတိတ်။

ပြီးတော့ လူကြီးဟန်လည်း တစ်စက်ကလေးမှ မဖမ်းဘူး။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွေး၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်အရေး အလွန်သန့်ရှင်းတယ်။ အလွန် လတ်ဆတ်တယ်။ အလွန် လက်ငြိမ်တယ်။ ၁၆ နှစ်သားဆိုတဲ့ အရွယ်နဲ့ တောင်မှမျှတယ်မထင်ရဘူး။

"မွေးရပ်မြေ" ဆိုတဲ့ စာစီစာကုံးကို ရေးခိုင်းတော့ တောရွာကလေးတစ်ရွာကို ခြေကုပ်ယူရေးတယ်။

သူများ တွေလို "နတ်ချောင်းရေယဉ်၊ မြကွင်းပြင်ဝယ်၊ ကောက်ပင်စိမ်းလဲ့၊ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့နှင့် ၊ တာဖွဲ့ကျယ်ဝန်း၊ လယ်မြေခင်းလည်း ၊ နတ်မင်းမချို့၊ ဖန်၏ သို့" ဆို တဲ့ စာကိုးစာကားတွေနဲ့ တမင်ဖမ်းစားနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ့စာဆယ် ကြောင်း ကိုယ်တစ်ကြောင်းနဲ့ ကိန်းကြီးခန်းကြီးလုပ်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။

ရွာရဲ့ အလှအပတွေထက် မလှပတဲ့ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ ဘဝကို ခြယ်မှုန်းပြတယ်။ မနက်မှာ ထန်းတက်၊ ညနေမှာ ယာဆင်းရပေမဲ့ ထမင်း နပ်မမှန်ရှာတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါတယ်။ ရိုးသားခြင်း၊ ဖြူစင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေဟာ တောမှာ ပဲကျန်ပါတော့မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့် တောသားလို့ ကင်ပွန်းအတပ် ခံရပေမဲ့ သူ ဂုဏ်ယူတဲ့ အကြောင်းတွေကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရေးပြသွားတယ်။

သူ့စာဖတ်ရင်းမှာ ပဲ ကျုပ်နှာခေါင်းဝမှာ တောနဲ့တောင်နဲ့တွေ သင်းလာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ငဘတို့ ၊ ကိုဆေးရိုးတို့ ၊ ကိုဒေါင်းစိန်တို့ ကို ကျုပ်မျက်စိထဲ ပြန်လည်ပြီး မြင်ယောင်လာတယ်။

ဒီကတည်းက ဒီအကောင်ငယ်တော့ ကျောင်းစာအပြင် ပြင်ပစာတွေကို လိုက်စားထားလေရဲ့ လို့ ကျုပ် ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ပေမဲ့လည်း ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ စာတွေပေတွေတော့ ဖတ်ဖော်ရသားပဲဟဲ့ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ လည်း ကျုပ်မှာ ဝမ်းသာကျေနပ်လို့ မဆိုးဘူးလေ။

"အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်တည်" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ခိုင်းတော့လည်း ဒီကောင် အစွမ်းပြနိုင်ပြန်တာပဲ။

တာဝါလိန်းအိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဖေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ပေါက်ပြားတစ်လက်နဲ့ စိုက်ဖို့ ပျိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ပုံဟာ သူ့မျက်စိထဲက ဘယ်တော့မှ မထွက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။

လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြိုးပမ်းနေရတဲ့ နေ့မအား၊ ညမအားကာလကြား ဗိုလ်ချုပ်လို လူကတောင်မှ အိမ်နောက်ဖေးမှာ စိုက်ခင်းပျိုးခင်း ဖြစ်စေဖို့ ဝါယမစိုက်ထုတ်နိုင် သေးရင် လွတ်လပ်ရေး အသီးအပွင့်တွေကို ခံစားပြီး အချိန်များ စွာပိုနေတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လို လူတွေက ဘာကြောင့် မလုံးပန်းနိုင်ရမှာ လဲတဲ့ ။

တစ်အိမ်မှ တစ်ရပ်၊ တစ်ရပ်မှ တစ်ရွာ၊ တစ်ရွာမှ တစ်မြို့၊ တစ်မြို့မှ တစ်နိုင်ငံလုံးသာ အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်တည်ကြမယ်ဆိုရင် ပြည်တွင်းစားနပ်ရိက္ခာ ပေါပြည့်လျှံလာတော့မှာ အသေအချာပဲ။ ဘာပဲ ညာပဲနှင့် ရေးပြသွားလိုက်တာမှ စုံ တကာကို စေ့လို့ ။ စာစစ်ရင်းနဲ့ ကျုပ်မှာ လည်း ဆေးလိပ်မီးက ခဏခဏငြိမ်း။

နိဂုံးပိုဒ်ကိုလည်း ဖတ်ပြီးရော မင်နီတံကလည်း သွက်ပါပေ။ ပေးချလိုက်တဲ့ အမှတ်မှ ၂၀ ပိုင်း ၁၈။ ဒါတောင် အားမရနိုင်သေးလို့ မှတ်ချက်တွေ အပိုဆောင်း လိုက်မိသေးရဲ့ ။ "အလွန်အလွန် ကောင်း၏။

ဤစာမျိုး ဂုဏ်ထူးရနိုင်၏။ ဆက်လက် ကြိုးစားသွားပါ" တို့ ဘာတို့ နဲ့ ရဲပလောင်းခတ်သွားတော့တာပဲ။

"ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု"ကို ရေးတော့လည်း တကယ်ကို စံမှ စံ။

သူများ တွေလို ကားတိုက်တာ၊ မီးလောင်တာ၊ သူခိုးဖမ်းတာ၊ လေမုန်တိုင်းကျတာ၊ သစ်ပင်လဲတာ၊ ငလျင်လှုပ်တာ၊ တိုက်ပြိုတာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး ။

ဘိန်းဖြူထိုးလို့ သူ့မျက်စိအောက်မှာ တင် မရှုမလှ မချိမဆန့်သေသွားဖူးတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း လူဆိုးလူမိုက်အကြောင်း။

တကယ်တော့ သူ့မှာ အဲသလိုသူငယ်ချင်းမျိုး အပြင်မှာ အဟုတ်ရှိချင်မှ ရှိမှာ ပေါ့လေ။ ဖန်တီးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ဒါကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

စာစီစာကုံးရဲ့ သဘောကိုက လွတ်လပ်မှုအသွင် ဆောင်ပြီးသားလို့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက အကြောင်းအရာ အချက်အလက် ကောင်း၊ မကောင်း၊ တင်ပြပုံ ထိ၊ မထိ၊ အတွေးအခေါ် ပါ၊ မပါနဲ့ ရသဘောင် ဝင်၊ မဝင် ဆိုတာတွေကပဲ အဓိကမဟုတ်လား။

သူ့စာက ဘိန်းဖြူရဲ့ ဆိုးပြစ်တွေကိုလည်း ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိတာပဲ။ လူမသမာ တွေကိုလည်း လက်ညှိုး ထိုးပြနိုင်စွမ်းရှိတာပဲ။ လူငယ်ချင်းသာ ဖတ်ကြည့် ယူတတ်မယ် ဆိုရင် သင်ခန်းစာ ရစရာတွေမှ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး။

သူတော်တာလည်း မပြောနဲ့ တော့လေ။ အမေးအမြန်းကလည်း ထူမှ ထူ။ အတန်းထဲလည်း အတန်းထဲမို့၊ အပြင်မှာ လည်း အပြင်မှာ မို့၊ အိ

မိအထိ လိုက်မလာရုံ တမယ်ပဲ ကျန်လေရဲ့ ။

သရုပ်ဖော်ရေးနည်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆရာ။ ဖြစ်စဉ်ပြရေး နည်း ဆိုတာကရော။ ဖွင့်ဆိုရှင်းပြရေးနည်းနဲ့ ကြောင်းကျိုးပြရေးနည်း တွေဟာ ဆက်စပ်နေ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား ဆရာ စသ ဖြင့်။

ကျွန်တော်တို့ အရွယ်မှာ ဘယ်လိုစာတွေ ဖတ်သင့်သလဲဆရာ။ ဆ ရာ့ဆီမှာ ဘာဖတ်စရာရှိလဲ၊ ရှိရင် ငှားစမ်းပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ရိုရိုသေ သေကိုင်မှာ ပါ။ ဖတ်ပြီးရင်လည်း ချက်ချင်းပြန်ပေးမှာ ပါ ဆိုတာက ပါ သေး။

လက်တွေ့ကျကျတော့ မငှားဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ ကျုပ်ဆီမှာ ကလည်း ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်ရယ်လို့ သိပ်မှ မရှိတာ။ ရှိခဲ့ဖူးတာတွေကျတော့လည်း ဟိုလူယူ၊ ဒီလူယူ၊ ဟိုကအမေ့ကောက်၊ ဒီက အမေ့ကောက်နဲ့ မို့ ပြုတ်ပြု တ်ပြုန်းကုန်ပြီ။ ပြန်ဝယ်ဖို့ ကျတော့လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ဈေးတွေ က ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ ပျော်နေပြီ။

ဒီတော့ ဇော်မျိုးအောင်ကို ဟိုဒင်းဖတ်ကွာ၊ ဒီဒင်း ရှာကွာလောက်နဲ့ ပဲ ခေါင်းကုတ်ပြီး ညွှန်းနိုင်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘက်ကလည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်ရသပေါ့လေ ။ တော်နေကြာ ပြင်ပစာပေတွေဘက် သိပ်အားသန်သွားရင် ကျောင်းစာ တွေ ထိခိုက်ကုန် မှာ စိုးရသေးတာကိုး။

တော်တော့ တော်ပါသေးရဲ့ ။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်တဲ့ တခြား ဘာသာပြဆရာတွေကို မေးကြည့် တော့ ဇော်မျိုးအောင် စာလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ တော်တယ်ဆို

တဲ့ အကြောင်းတွေ ချည်းပဲ ကြားရပါတယ်။

အဲသလိုကြားရတော့မှ လည်း ကျုပ်မှာ ဟင်းချနိုင်တော့တယ်။

ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ တစ်ဘာသာတည်း မိုးပျံအောင်ထူးချွန်
နေရုံနဲ့ အောင်မှာ မှတ်လို့ ။ ၆ ဘာသာစလုံး ညီညီမျှမျှ ထူးချွန်မှ စိတ်ချရ
တဲ့ ဥစ္စာ။

"ဆရာ...၊ ဦးပုညတို့ ခေတ်တုန်းက ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ မရှိသေး
ဘူးနဲ့ တူတယ်ဆရာ၊ ခုခေတ်လိုသာ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ ပေါ်လို့ က
တော့ စုတ်ပြတ်သွားမှာ သေချာပေါက်ပဲ"

ဇော်မျိုးအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်နဖူးကြောတွေထောင် တက်
သွားပြီး မျက်လုံး ပြူးသွားမိတယ်။ ဒီကောင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊
ဘာပြောချင်တာလဲ။

"ဆရာ သတိထားမိမလား မသိဘူး။ ရေသည် ပြဇာတ်ထဲမှာ ရေသ
ည် ယောက်ျားက သူ့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ငွေလေးရွေးကို ယူဖို့ တောင်မြို့ရိုးက
နေ မြောက်မြို့ ရိုးကိုသွားတယ်နော်"

"ရိုးရိုးသွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြေးတာကွ"

"တောင်မြို့ရိုးနဲ့ မြောက်မြို့ရိုး ၆ ယူဇနာကွာတယ်နော် ဆရာ၊ ငွေ
လေးရွေးကို ယူပြီးတာနဲ့ ရေသည် မိန်းမရှိရာ တောင်မြို့ရိုးကို ပြန်ရဦးမ
ယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ၆ ယူဇနာ အသွားအပြန် ၁၂ ယူဇနာကြီးများ

တောင် မှ ပါလား ဆရာရယ်"

"အေးလေ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ရေသည် ပြဇာတ် စာအုပ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပါတဲ့ ခက်ဆစ်အဖြေ
တွေကို ကျွန်တော်ကျက်တော့ တစ်ယူဇနာဆိုတာ ၁၂.၇၂ မိုင်လို့ တွေ့ရ
တယ် ဆရာ"

ကျုပ်လည်း အဲဒီစကားလုံးတွေကို နောကျေနေအောင် ရပြီးသားမို့
ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတယ်။

"မြို့ရိုးတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ၆ ယူဇနာကွာတယ်ဆိုမှ တော့ မိုင် ၇၀ ကျော်၊
၈၀ နီပါးရှိနေပြီပဲ ဆရာရယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ အဲသလို မြို့ရိုးကြီးမျိုး
ရှိမှာ တဲ့ လဲ။ ရှိတယ်ဆိုလည်း ဘယ်လိုလူက မရပ်မနား ပြေးနိုင်မှာ တဲ့
လဲ။ အမောဆိုပြီး သေသေရချေရဲ့ ။ ကျွန်တော်တော့ ယုတ္တိမရှိဘူးလို့ ထင်
တယ်"

"ဟကောင်ရ ယုတ္တိကို ကြည့်စရာမလိုဘူးလေကွာ။ အကြောင်းခြင်း
ရာနဲ့ ရသသဘောကိုပဲ လေ့လာရမယ့်ဥစ္စာ"

သူ့အပြောကို သဘောတကျကျနဲ့ ကျုပ်က ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး စ
ကားတွေ ဖာပေးနေပေမဲ့လည်း သူကတော့ ခေါင်းကို တွင် တွင် ကြီးယ
မ်းလို့ ။ မျက်နှာကလည်း မှုန်ကုပ်လို့ ။

"စကားပြေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သင်ရတဲ့ သောနုတ္တရမုဆိုးနဲ့ ဆဒ္ဒန်
ဆင်မင်း ဆိုတာ ကောက်နုတ်ချက် တိုတိုကလေးလောက်ပဲ ရှိတယ်ဆို
လို့ အားမရတာနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ပုဒ်လုံးကို ရှာဖတ်ကြည့်တယ် ဆရာ"

"မင်း ဘယ်ကရသလဲ"

"အဟောင်းဆိုင်ကပါ။ ယုန်မင်းဝတ္ထု၊ သူအိုမကြီးဝတ္ထု၊ ကာကဝလ္လိ

ယ ဝတ္ထု၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဝတ္ထုဆိုပြီး လေးပုဒ်ပေါင်းထားတာလေ ဆရာ ရဲ့ "

ကျုပ် ခေါင်းညိတ်မိပြန်တယ်။

ဧကန္တ ၆၄ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တုန်းက ကျုပ်တို့ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာ သင်ယူခဲ့ရတဲ့ ဦးပုညဝတ္ထုလေးပုဒ် ဆိုတဲ့ စာအုပ် ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း ကလေးကို ဒီကောင် မရမကရှာပြီး ကြံကြံဖန်ဖန် တွေ့ခဲ့ပြီနဲ့ တူပါရဲ့ ။

"ဆရာရယ် ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖွဲ့ထားတာကျတော့ ဆင်မင်းရဲ့ အစွယ်က လုံးပတ် ၁၅ တောင်၊ အရှည်က အတောင် ၃၀ တဲ့ ။ အင်မတိအင်မတန် ခွန်အားကြီးပါတယ်ဆို တဲ့ မုဆိုးတောင်မှ ပြတ်အောင် မဖြတ်နိုင်လို့ ဆင်မင်းကိုယ်တိုင် လွှဲကို နှာမောင်းနဲ့ ပတ်ပြီး ဖြတ်ရသတဲ့ ။ စူဠသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားဆီရောက်လို့ ဆက်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီအစွယ်ကို မိဖုရားက အရိုးရှည်ယပ်တောင်ကလေးနဲ့ လှမ်းပြီးခံယူ၊ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး ငိုသတဲ့ ဆရာရယ်။ ဆင်စွယ်ကလည်း နော် ရှည်ရာက တိုပြီး၊ ကြီးရာက သေးသွားလိုက်ပုံများ ပြောပဲ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်မှာ ရှေ့စကားနဲ့ နောက်စကား ညီတော့လို့ လဲ ဆရာရယ်"

တကယ်ပါ။

ကျုပ်တော့ဖြင့် အငိုက်မိသွားပါပြီ။

မှန်တာကို ဝန်ခံပါမယ်။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဇော်မျိုးအောင်ကို အာဂကောင်ကလေးလို့ ကျိတ်ပြီး မှတ်ချက် ချလိုက်ရပြီလေ။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို ကျုပ်တို့ လည်း ထိတွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ သင်တဲ့ ဆ

ရာက အပြောကောင်းရင် ကောင်းသလို ဆင်မင်းကြီးအပေါ် လိုက်သနားရင် သနား၊ မုဆိုးအပေါ် လိုက်မုန်းရင် မုန်း၊ သတ်ပစ်ချင် လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ စူဠသုဘဒ္ဒါကို ကျိန်ဆဲလား ကျိန်ဆဲ။

ဒါထက် မပိုခဲ့ဘူး။ ဒါထက် မတွေးမိခဲ့ဘူး။

ရသ ရေလျဉ်ကြော မျောနေရရင် ပြီးတာပဲ။ ငြိမ့်လို့ ၊ ညောင်းလို့ ၊ သာယာလို့ ၊ မိန်းမူးလို့ ။

ခေတ်က ပြောင်းသွားပြီ။

ဇော်မျိုးအောင်တို့လို လူငယ်တွေကျတော့ ကျုပ်တို့ ငယ်တုန်းကလို မဟုတ် တော့ဘူး။

ဘာမဆို တွေးရမှ ၊ သုံးသပ်ရမှ ၊ ဝေဖန်ရမှ ။

မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး လို့ ထောက်လိုက်ရမှ ။

မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရမှ ။

ယုတ္တိ မရှိရင် မရှိမှန်း သိတယ်။

ရှေ့စကား နောက်စကား မညီရင် မညီမှန်း သိတယ်။

ဘယ်လိုဦးနှောက်မျိုးတွေနဲ့ များ မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေတဲ့ လဲဗျာ။

ဝင်းစည်သူ

အမှတ် ၂၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

